

EIROPAS PARLAMENTS

2009 - 2014

Sesijas dokuments

A7-0202/2011

31.5.2011

ZIŅOJUMS

par KLP 2020. gada perspektīvā: kā risināt nākotnē paredzamās ar pārtiku, dabas resursiem un teritoriālajiem aspektiem saistītās problēmas
(2011/2051(INI))

Lauksaimniecības un lauku attīstības komiteja

Referents: *Albert Deß*

RR\869022LV.doc

PE458.545v03-00

LV

Vienoti daudzveidībā

LV

SATURA RĀDĪTĀJS

	Lpp.
EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS	3
ATTĪSTĪBAS KOMITEJAS ATZINUMS	23
VIDES, SABIEDRĪBAS VESELĪBAS UN PĀRTIKAS NEKAITĪGUMA KOMITEJAS ATZINUMS	27
RŪPNIECĪBAS, PĒTNIECĪBAS UN ENERĢĒTIKAS KOMITEJAS ATZINUMS	34
REĢIONĀLĀS ATTĪSTĪBAS KOMITEJAS ATZINUMS.....	39
KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS	46

EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

KLP 2020. gada perspektīvā: kā risināt nākotnē paredzamās ar pārtiku, dabas resursiem un teritoriālajiem aspektiem saistītās problēmas (2011/2051(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „KLP 2020. gada perspektīvā: kā risināt nākotnē paredzamās ar pārtiku, dabas resursiem un teritoriālajiem aspektiem saistītās problēmas” (COM(2010)0672),
- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 43. panta 2. punktu,
- ņemot vērā Regulu (EK) Nr. 1290/2005 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu¹,
- ņemot vērā Regulu (EK) Nr. 1698/2005 par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA)²,
- ņemot vērā Padomes Lēmumu Nr. 2006/144/EK³ un Lēmumu Nr. 2009/61/EK par Kopienas lauku attīstības stratēģiskajām pamatnostādņēm⁴,
- ņemot vērā Regulu (EK) Nr. 1234/2007, ar ko izveido lauksaimniecības tirgu kopīgu organizāciju⁵,
- ņemot vērā Regulu (EK) Nr. 73/2009, ar ko paredz kopējus noteikumus tiešā atbalsta shēmām lauksaimniekiem⁶,
- ņemot vērā 2010. gada 8. jūlija rezolūciju par KLP nākotni pēc 2013. gada⁷,
- ņemot vērā 2010. gada 16. jūnija rezolūciju par stratēģiju „Eiropa 2020”⁸,
- ņemot vērā Padomes prezidentūras 2011. gada 17. marta secinājumus par KLP 2020. gada perspektīvā,
- ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2010. gada 18. marta atzinumu par kopējās lauksaimniecības politikas reformu 2013. gadā,
- ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu „KLP 2020. gada perspektīvā: kā risināt

¹ OV L 209, 11.8.2005.

² OV L 277, 21.10.2005.

³ OV L 55, 25.2.2006.

⁴ OV L 30, 31.1.2009.

⁵ OV L 299, 16.11.2007.

⁶ OV L 30, 31.1.2009. un OV L 43, 18.2.2010.

⁷ Pieņemtie teksti, P7_TA(2010)0286.

⁸ Pieņemtie teksti, P6_TA(2010)0223.

nākotnē paredzamās ar pārtiku, dabas resursiem un teritoriālajiem aspektiem saistītās problēmas”,

- ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Lauksaimniecības un lauku attīstības komitejas ziņojumu un Attīstības komitejas, Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas, Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komitejas un Reģionālās attīstības komitejas atzinumus (A7-0202/2011),
- A. tā kā ilgtspējīga, ražīga un konkurētspējīga Eiropas lauksaimniecības nozare dod būtisku ieguldījumu, lai sasniegtu līgumos noteiktos KLP mērķus un stratēģijas „Eiropa 2020” mērķus, tā kā tā var arī palīdzēt risināt jaunās politiskās problēmas, piemēram, pārtikas nodrošinājuma, enerģijas un rūpniecības izejvielu, klimata pārmaiņu, vides un bioloģiskās daudzveidības, veselības un demogrāfisko pārmaiņu jomā, un tā kā gaidāmā KLP reforma būs pirmā, attiecībā uz kuru Eiropas Parlaments un Padome kopīgi pieņems tiesību aktus atbilstoši Lisabonas līgumam;
- B. tā kā lauksaimniecības nozares galvenais uzdevums joprojām ir nodrošināt ar pārtiku ne vien ES, bet arī pasaules un jo īpaši jaunattīstības valstis, jo saskaņā ar ANO Pārtikas un lauksaimniecības organizācijas prognozēm līdz 2050. gadam pasaules iedzīvotāju skaits no 7 miljardiem palielināsies līdz vairāk nekā 9 miljardiem, un viņu nodrošināšanai ar pārtiku lauksaimniecisko ražošanu pasaulē būs nepieciešams palielināt par 70 %; tā kā vairāk pārtikas būs jāražo, neraugoties uz to, ka palielināsies ražošanas izmaksas, valdīs liela nestabilitāte lauksaimniecības tirgos un palielināsies spiediens uz dabas resursiem, un tas nozīmē, ka lauksaimniekiem būs jāražo vairāk, izmantojot mazāk zemes, ūdens un enerģijas;
- C. tā kā pārtikai ir stratēģiski svarīga nozīme un tā kā visvēlamākais veids, kā panākt nodrošinātību ar pārtiku, ir stabilas un konkurētspējīgas lauksaimniecības nozares saglabāšana; tā kā spēcīga KLP ir ļoti svarīga gan šā mērķa sasniegšanai, gan lai panāktu ES lauku reģionu saglabāšanu, to vides ilgtspēju un ekonomikas attīstību, tādējādi novēršot lauksaimniecības zemju apstrādes pārtraukšanu, lauku iedzīvotāju skaita mazināšanos un ekonomisko lejupslīdi;
- D. tā kā ar 2003. gada KLP reformu un kopējās lauksaimniecības politikas 2008. gada „veselības pārbaudi” mēģināts izveidot jaunu KLP struktūru, kas būtu efektīvāka un pārredzamāka un vairāk orientēta uz tirgu; tā kā šis process ir jāturpina un KLP instrumentu un procedūru pārvaldība praksē ir ievērojami jāvienkāršo, lai samazinātu slogu lauksaimniekiem un pārvaldes iestādēm;
- E. tā kā 2010. gada 8. jūlija rezolūcijā par KLP nākotni pēc 2013. gada Eiropas Parlaments liek pamatus ilgtspējīgai lauksaimniecības politikai, kas ļautu Eiropas ražotājiem būt konkurētspējīgiem vietējos, reģionālos, valsts un starptautiskos tirgos, un tā kā tas atbalstīja koncepciju par daudzfunkcionālu un plašas teritorijas aptverošu lauksaimniecību visā Eiropā, jo īpaši teritorijās ar nelabvēlīgiem dabas

apstākļiem un ļoti nomaļos reģionos, kā arī ņēma vērā grūtības, ar kurām sastopas mazās lauku saimniecības;

- F. tā kā KLP ir jānodrošina ar nepieciešamajiem instrumentiem, lai risinātu nopietnas tirgus un apgādes krīzes un novērstu ārkārtīgu cenu nestabilitāti lauksaimniecības nozarē; tā kā jānodrošina, lai šie instrumenti būtu ne vien moderni un efektīvi, bet arī elastīgi, lai vajadzības gadījumā tos ātri varētu piemērot,
- G. tā kā atzinīgi vērtējama atjauninātu un vārienīgu mērķu iekļaušana KLP, jo īpaši attiecībā uz patērētāju un vides aizsardzību, dzīvnieku labturību un reģionālo kohēziju, un tā kā šie augstie standarti būtu jāaizstāv starptautiskā līmenī, lai nodrošinātu Eiropas lauksaimnieku dzīvotspēju un konkurētspēju, jo viņu ražošanas izmaksas ir lielākas; tā kā ilgtermiņa ražīgumu un nodrošinātību ar pārtiku (jo īpaši ņemot vērā klimata radītus traucējumus) var panākt, pienācīgi rūpējoties par dabas resursiem, jo īpaši augsni, ūdens resursu izmantošanu un bioloģisko daudzveidību,
- H. tā kā lauksaimniecības nozarei ir būtiska loma cīņā pret klimata pārmaiņām, jo īpaši samazinot pašas nozares radītās siltumnīcefekta gāzu emisijas, attīstot oglekļa uzkrāšanu un ražojot biomasu un ilgtspējīgu enerģiju, tādējādi radot arī papildu ienākumus lauksaimniekiem;
- I. tā kā ar KLP būtu jāatbalsta arī īpaši pārvaldības pasākumi lauksaimniecības zemēs, kurās ir liela bioloģiskā daudzveidība (piemēram, lauksaimniecības zeme ar augstu dabas vērtību) un lauksaimniecības ekosistēmās „*Natura 2000*” teritorijās, un šajā sakarībā ar KLP jāatbalsta arī pāreja uz mazāku resursu ieguldījuma modeļiem (ieskaitot bioloģisko lauksaimniecību), pastāvīgi neartām plāvēm vai lauksaimniecības mitrājiem;
- J. tā kā laikā, kad notiek straujas pārmaiņas lauksaimniecības tirgos un rodas daudz jaunu politisku uzdevumu (piemēram, stratēģija „Eiropa 2020”), lauksaimniekiem steidzami nepieciešama juridiskā drošība, jo īpaši attiecībā uz finanšu shēmu, un tā kā Eiropas Parlaments turpina uzstāt, ka gada apropriācijas, kas piešķiramas lauksaimniecībai nākamajā finanšu plānošanas periodā, būtu jāsaģlabā vismaz tādā līmenī, kā plānots 2013. gadam, turklāt tās būtu jānosaka tādā apmērā, lai arī turpmāk saģlabātu spēcīgu un stabilu KLP, ar kuru var risināt gan pašreizējos, gan nākotnes uzdevumus;
- K. tā kā KLP izdevumu daļa ES budžetā pakāpeniski samazinās no gandrīz 75 % 1985. gadā līdz prognozētiem 39,3 % 2013. gadā; tā kā KLP — senākajai un vienīgajai ES kopējās politikas jomai — tērē mazāk nekā 0,5 % no ES IKP, kaut gan citiem publiskiem izdevumiem tērē aptuveni 50 % IKP, un tā kā pēc pakāpeniskas Eiropas Savienības paplašināšanās lauksaimniecības zemju platība palielinājusies par 40 % un šobrīd lauksaimnieku ir divreiz vairāk nekā 2004. gadā;
- L. tā kā pēc jaunākajiem Eurobarometra datiem 90 % aptaujāto ES iedzīvotāju uzskata, ka lauksaimniecība un lauku apvidi ir svarīgi Eiropas nākotnei, 83 %

aptaujāto atbalsta finansiāla atbalsta sniegšanu lauksaimniekiem un ES iedzīvotāji kopumā uzskata, ka par lauksaimniecības politiku jāturpina lemt Eiropas līmenī;

- M. tā kā Eiropas Parlaments jau vairākkārt iebildis pret KLP nodošanu valstu kompetencē un līdzfinansējuma palielināšanu, kas varētu negatīvi ietekmēt godīgu konkurenci ES iekšējā tirgū, un tādēļ sagaida paredzamo reformu, vēlreiz noraidot jebkurus mēģinājumus nodot KLP dalībvalstu pārziņā ar tiešo maksājumu līdzfinansēšanu vai resursu pārvirzi uz otro pīlāru;
- N. tā kā ir jā saglabā divu pīlāru KLP, skaidri definējot un izstrādājot katra pīlāra struktūru un mērķus tā, lai tie savstarpēji papildinātu viens otru;
- O. tā kā ES mazie lauksaimnieki sniedz būtisku ieguldījumu KLP mērķu sasniegšanā un tā kā šķēršļi, ar kuriem tie saskaras, ir pienācīgi jāņem vērā reformu procesā;
- P. tā kā jaunajās dalībvalstīs piemēro vienotā platībmaksājuma shēmu un lielai daļai lauksaimnieku, jo īpaši lopkopības nozarē, nav tiesību saņemt tiešos maksājumus, jo viņiem nepieder lauksaimniecības zeme;
- Q. tā kā lauksaimnieki saņem arvien mazāku daļu no pārtikas piegādes ķēdē radītās pievienotās vērtības, un tā kā pienācīga pārtikas piegādes ķēdes darbība un pasākumi, lai uzlabotu ražotāju spēju aizstāvēt savas intereses ir nepieciešami priekšnoteikumi, lai nodrošinātu, ka lauksaimnieki saņem taisnīgu peļņu par saviem ražojumiem;
- R. tā kā lauksaimnieku reālie ienākumi uz vienu iedzīvotāju ir dramatiski samazinājušies aizvadītajos divos gados un pastāvīgas samazināšanās rezultātā tie tagad ir nokritušie zemāk par līmeni, kāds bija sasniegts pirms gandrīz 15 gadiem; tā kā lauksaimniecības ienākumi ir ievērojami zemāki (par aptuveni 40 % par katru darba vienību) nekā pārējās tautsaimniecības nozarēs, un ienākumi uz vienu iedzīvotāju lauku teritorijās ir ievērojami zemāki (par apmēram 50 %) nekā pilsētās, un tā kā Statistikas biroja dati liecina, ka nodarbinātība lauksaimniecības nozarē laikā no 2000. līdz 2009. gadam ir samazinājusies par 25 %;
- S. tā kā pasaules ekonomika kļūst arvien vairāk integrēta un tirdzniecības sistēmas tiek liberalizētas daudzpusējo un divpusējo sarunu rezultātā, un tā kā nolīgumiem daudzpusējā un divpusējā līmenī ir jānodrošina, ka trešās valstīs izmantotas metodes ES paredzētu eksporta preču ražošanā sniedz Eiropas patērētājiem tādas pašas garantijas attiecībā uz veselību, pārtikas drošību, dzīvnieku labturību, ilgtspēju un minimālo sociālo standartu ievērošanu kā tās, ko nodrošina ar ES izmantotām metodēm;
- T. tā kā lauku attīstība ir svarīga KLP sastāvdaļa, ņemot vērā arvien pieaugošās atšķirības, sociālā kapitāla zudumu un kohēziju, demogrāfisko nelīdzsvarotību un iedzīvotāju aizceļošanu, un tā kā lauku attīstības politikai nākotnē jāsekmē labāks teritoriālais līdzsvars un jāpiedāvā mazāk birokrātiska lauku attīstības programmu pārvaldība ar lielāku iedzīvotāju līdzdalību, turklāt šajās programmās iekļaujot

pasākumus, lai palielinātu lauksaimniecības nozares konkurētspēju un efektīvi stiprinātu un dažādotu lauku ekonomiku, nodrošinātu vides aizsardzību, veicinātu izglītību un jauninājumus, uzlabotu dzīves kvalitāti lauku apvidos, īpaši mazāk labvēlīgos apgabalos, un cīnītos pret jauniešu nevēlēšanos nodarboties ar lauksaimniecību;

- U. tā kā, no vienas puses, tikai 6 % Eiropas lauksaimnieku ir jaunāki par 35 gadiem un, no otras puses, nākamajos 10 gados 4,5 miljoni lauksaimnieku sasniegs pensionēšanās vecumu; tā kā paaudžu maiņa tāpēc būtu jāizvirza par vienu no turpmākās KLP prioritātēm;
- V. tā kā KLP būtu jāņem vērā nepieciešamība mazināt īpašās grūtības un strukturālās problēmas, kas izolētā stāvokļa un tāluma dēļ ietekmē lauksaimniecības un mežsaimniecības nozari ES attālākajos reģionos, un tas, ka šo lauku reģionu ekonomiskais stāvoklis ir ārkārtīgi atkarīgs no neliela lauksaimniecības produktu klāsta;
- W. tā kā kvalitātes politika ir turpmākās KLP neatņemama sastāvdaļa, un tādēļ šī politika jāattīsta un jāstiprina, jo īpaši gadījumos, kad ģeogrāfiskajai izcelsmei būs izšķiroša nozīme Eiropas lauksaimniecības nozares ilgtspējīgas izaugsmes un konkurētspējas veicināšanā,
 1. atzinīgi vērtē Komisijas paziņojumu „KLP 2020. gada perspektīvā: kā risināt nākotnē paredzamās ar pārtiku, dabas resursiem un teritoriālajiem aspektiem saistītās problēmas”; atzīst nepieciešamību turpināt KLP reformu atbilstoši lauksaimniecības nozares izmaiņām ES 27 dalībvalstīs un jaunajos starptautiskās globalizācijas apstākļos; aicina turpināt stingru un ilgtspējīgu KLP, piešķirot ar jaunajiem uzdevumiem saistītu vērienīgu mērķu īstenošanai atbilstīgu budžetu; kategoriski noraida jebkādas darbības, kas vērstas uz KLP nodošanu dalībvalstu kompetencē;
 2. aicina saglabāt KLP divu pīlāru uzbūvi; uzsver, ka pirmais pīlārs, piešķirot ikgadēju finansējumu, pilnībā jāfinansē no ES budžeta, turpretim daudzgadu programmas, brīvprātīga pieeja un līdzfinansēšana arī turpmāk jāpiemēro saskaņā ar otro pīlāru; uzsver, ka divu pīlāru sistēmai jānodrošina skaidrība, katram pīlāram bez dublēšanās papildinot otru; pirmajam pīlāram jānodrošina tādu mērķu sasniegšana, kuriem nepieciešama vienota rīcība, turpretim otrajam pīlāram jābūt orientētam uz rezultātu un pietiekami elastīgam, lai viegli varētu ņemt vērā valstu, reģionu un/vai vietējās īpatnības; tāpēc uzskata, ka, lai gan pašreizējā divu pīlāru struktūra ir jā saglabā, izmaiņas ir būtiskas, lai katrā no diviem pīlāriem efektīvāk izmantotu visus vajadzīgos pasākumus un to attiecīgo finansēšanas kārtību;
 3. norāda, ka ne tikai Eiropas Savienībā, bet arī pasaulē un jo īpaši jaunattīstības valstīs lauksaimniecības nozares galvenais uzdevums joprojām ir nodrošināšana ar pārtiku, jo līdz 2050. gadam būs jāatrisina problēma, kā nodrošināt pārtiku 9 miljardiem cilvēku un vienlaikus samazinātu ierobežoto resursu, piemēram, ūdens, zemes un enerģijas, izmantošanu; aicina veidot ilgtspējīgu, ražīgu un konkurētspējīgu lauksaimniecības nozari, kas būtiski veicina līgumos izvirzīto

KLP mērķu un stratēģijas „Eiropa 2020” mērķu īstenošanu attiecībā uz gudru, ilgtspējīgu un integrējošu izaugsmi; uzskata, ka lauksaimniecības nozare spēj dod galveno ieguldījumu cīņā pret klimata pārmaiņām, ar videi labvēlīgas izaugsmes palīdzību radot jaunas darba vietas un piegādājot enerģiju no atjaunojamiem avotiem, vienlaikus turpinot ražot drošus, augstvērtīgus pārtikas produktus un sekmējot Eiropas patērētāju nodrošinātību ar pārtiku;

4. uzskata, ka ir svarīgi izveidot skaidru noteikumu kopumu ilgtermiņa vajadzībām, lai Eiropas lauksaimnieki varētu plānot ieguldījumus, kas nepieciešami lauksaimniecības prakses modernizācijai un inovatīvu metožu izstrādei, sekmējot agronomiski pareizu un ilgtspējīgu lauksaimniecības sistēmu rašanos, jo šāds process ir ļoti svarīgs to konkurētspējas nodrošināšanai vietējos, reģionālos un starptautiskos tirgos;
5. uzskata, ka vienkāršošanas, skaidrības un kopīgas pieejas labad par katra KLP pīlāra finansēšanu jāvienojas jau reformas sākumposmā;
6. aicina nākamajā finanšu plānošanas periodā ES lauksaimniecības budžetu saglabāt vismaz 2013. gada līmenī; atzīst, ka pietiekami finanšu resursi būs nepieciešami, lai risinātu pārtikas nodrošinātības, vides aizsardzības, klimata pārmaiņu un teritoriālā līdzsvara problēmas paplašinātajā ES, kā arī, lai ar KLP varētu veicināt stratēģijas „Eiropa 2020” mērķu īstenošanu;
7. pauž pārliecību par to, ka šīs jaunās uz ilgtspējīgu pārtikas ražošanu orientētās lauksaimniecības politikas pamatā galvenokārt jābūt lielākai savstarpējai papildināmībai starp pirmo pīlāru, kas paredz tiešos maksājumus, un otro pīlāru, kas paredzēts lauku attīstības atbalsta pasākumiem; uzskata, ka saskaņā ar jauno KLP publiskais finansējums jāatzīst par likumīgu maksājumu veidu par tādām sabiedrībai sniegtām sabiedriskām precēm, kuru izmaksas nav iespējams kompensēt tirgū, un ka publiskie līdzekļi ir jāizmanto, lai stimulētu lauksaimniekus piegādāt Eiropas mēroga papildu vides pakalpojumus; uzskata, ka šī mērķtiecīgā pieeja nodrošinās ES mērķu sasniegšanu, vienlaikus piedāvājot nepieciešamo elastību, lai pielāgotos ES lauksaimniecības daudzveidībai; uzskata, ka šāda sistēma sekmētu to, ka ikviens maksājumu elements pārredzamā veidā sniedz nepārprotamu sabiedrisku labumu nodokļu maksātājiem, lauksaimniekiem un sabiedrībai kopumā;
8. aicina nodrošināt, lai KLP pamatā būtu ilgtspējas, konkurētspējas un taisnīguma principi, saglabājot atsevišķu nozaru un ražošanas vietu raksturīgākās īpatnības, lai iedzīvotājiem sniegtu drošu un veselīgu pārtiku pietiekamā daudzumā par pieņemamām cenām, kā arī nodrošinātu izejvielu piegādi ražīgai Eiropas lauksaimniecības produktu un pārtikas produktu pārstrādes, kā arī atjaunojamās enerģijas ražošanas nozarei; uzsver, ka ES standarti attiecībā uz pārtikas drošību, vides aizsardzību un dzīvnieku labturību, kā arī minimālo sociālo standartu ievērošanu ir augstākie pasaulē; aicina īstenot tādu KLP, ar kuru garantētu augstus Eiropas lauksaimniecības standartus starptautiskajā konkurencē (ievesto produktu kvalitātes nodrošināšana);

9. atzīst, ka daudzi no šiem jaunajiem uzdevumiem un mērķiem ir iekļauti tiesiski saistošās starptautiskās saistībās un līgumos, kurus ES ir akceptējusi un parakstījusi, piemēram, Kioto konvencijā, Kankūnas nolīgumos, Ramsāres konvencijā un Nagojas konvencijā;
10. uzsver, ka vienkāršošana ir būtiska, un tai jābūt turpmākās KLP svarīgākajam mērķim, samazinot politikas administrēšanas izmaksas dalībvalstu līmenī, un ka ir nepieciešams noteikt skaidru un vienotu juridisko pamatu, kurš jāiesniedz nekavējoties un kuru var izmantot vienveidīgai interpretācijai;
11. uzsver, ka pārtikas kvalitātes politikas attīstībai, tostarp attiecībā uz ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm (ACN, AĢN, TSG), jābūt KLP prioritāram aspektam un tā ir jāpadziļina un jāstiprina, lai ES varētu saglabāt līderpozīciju šajā jomā; uzskata, ka šo augstas kvalitātes produktu gadījumā ir jāatļauj izmantot oriģinālus pārvaldības, aizsardzības un veicināšanas instrumentus, lai būtu iespējama to saskanīga attīstība un tos arī turpmāk varētu aktīvi izmantot Eiropas lauksaimniecības ilgtspējīgas izaugsmes un konkurētspējas veicināšanai;
12. aicina Komisiju pastiprināt pētniecības un izstrādes centienus, lai veicinātu inovācijas un sekmētu noietu; tāpēc aicina turpmākajās ES pētniecības un izstrādes programmās pastāvīgi pievērst uzmanību pētniecībai lauksaimniecības un pārtikas jomā;

Tiešie maksājumi

13. atzīmē, ka iesaistīti tiešie maksājumi, uz kuriem tiek attiecinātas savstarpējās atbilstības prasības, var palīdzēt atbalstīt un stabilizēt lauku saimniecību ienākumus, ļauj lauksaimniekiem papildus pārtikas produktu ražošanai sniegt ļoti svarīgas sabiedriskas preces visai sabiedrībai, piemēram, ekosistēmu pakalpojumus, nodarbinātību, ainavas apsaimniekošanu un lauku ekonomiskās dzīvotspējas nodrošināšanu visā Eiropā; uzskata, ka ar tiešajiem maksājumiem zemniekiem jāatlīdzina par šo sabiedrisko preču sniegšanu, jo ar tirgu vien to nevar nodrošinātu un tirgus neatlīdzina lauksaimniekiem par to nodrošināšanu laikā, kad lauksaimnieki bieži saskaras ar lielām ražošanas izmaksām, lai ražotu augstas kvalitātes pārtiku, un saņem nelielu samaksu par saviem ražojumiem;
14. aicina arī turpmāk saglabāt spēcīgu un pienācīgi finansētu pirmo pīlāru, ar kuru var risināt Eiropas lauksaimniecības jaunus uzdevumus;
15. aicina KLP paredzētos pirmā un otrā pīlāra resursus sadalīt taisnīgi gan dalībvalstu, gan katras dalībvalsts lauksaimnieku starpā; šajā sadalē pragmatisku pieeju padarot par objektivitātes kritēriju pamatprincipu; noraida lielas atšķirības šo līdzekļu sadalījumā starp dalībvalstīm; uzskata, ka tāpēc pēc pārejas perioda pakāpeniski būs jāaizstāj sistēma, kas balstās uz novecojušām tradicionālajām atsaucēs vērtībām, ar tādiem atbalsta maksājumiem, kas ir godīgi un tādējādi tiek sadalīti efektīvāk starp valstīm, dažādām lauksaimniecības nozarēm un lauksaimniekiem; norāda, ka tam nepieciešami arī efektīvāki atbalsta maksājumi, kas ir mērķtiecīgāki un piedāvā vairāk stimulu, lai palīdzētu lauksaimniecībai

veikt pāreju uz ilgtspējīgām lauksaimniecības sistēmām; līdzīgi kā Komisijas paziņojumā, noraida vienādus vienotas likmes tiešos maksājumus visai ES, kas neatspoguļo Eiropas daudzveidību; uzskata, ka galvenais mērķis ir saglabāt ES lauku saimniecību un ražošanas vietu daudzveidību, un tāpēc prasa cik iespējams ņemt vērā īpašos ražošanas apstākļus dalībvalstīs, izmantojot mērķtiecīgāku tiešo maksājumu sistēmu;

16. tāpēc atbalsta vienotā saimniecības maksājumu shēmu, kura ietekmē zināmu pārdali, lai tiešo maksājumu līdzekļi tiktu godīgi sadalīti ES kopumā; ierosina, ka katrai dalībvalstij ir jāsaņem obligāta procentuāla daļa no ES tiešo maksājumu vidējā rādītāja un ka būtu jānosaka šī rādītāja maksimālais līmenis; atbalsta pēc iespējas ātrāku īstenošanu ar ierobežotu pārejas periodu;
17. uzskata, ka tiešo saimniecības maksājumu jomā jāatkāpjas no tradicionālajām un uzņēmuma individuālajām atsaucēs vērtībām, ko izmanto, lai noteiktu sadalījumu starp dalībvalstīm, un aicina nākamajā finanšu plānošanas periodā pāriet uz platībatkarīgu atsaistīto maksājumu reģionālo vai valsts likmi; tomēr atzīst, ka stāvoklis katrā dalībvalstī ļoti atšķiras, tāpēc vajadzīgi reģiona īpatnībām atbilstīgi konkrēti pasākumi;
18. uzskata, ka tām dalībvalstīm, kuras šobrīd piemēro vienkāršoto vienotā platībmaksājuma shēmu (*SAPS*), pēc ierobežota pārejas perioda būtu jāievieš vienotā saimniecības maksājuma shēma ar maksājuma tiesībām; aicina nodrošināt šai pārejai gan finansiālu, gan tehnisku atbalstu;
19. atzinīgi vērtē to, ka tiek atzīta mazo lauksaimnieku loma Eiropas lauksaimniecībā un lauku attīstībā; atbalsta īpašu, vienkāršotu atbalsta shēmu izveidi mazajiem lauksaimniekiem, kuri palīdz stabilizēt lauku attīstību; aicina Komisiju pārredzamības un juridiskās drošības interesēs noteikt elastīgus un objektīvus kritērijus mazā lauksaimnieka statusa noteikšanai ikvienā dalībvalstī; aicina saskaņā ar subsidiaritātes principu dalībvalstis pieņemt lēmumu par to, kuri lauksaimnieki atbilst šim statusam;
20. aicina turpināt tiešo maksājumu sistēmas vienkāršošanu, jo īpaši vienkāršojot noteikumus par maksājuma tiesību pārņemšanu rezerves gadījumā, noteikumus attiecībā uz valsts rezervēm atkarībā no pārejas uz reģionālu/valsts vienotā platībmaksājuma shēmu, attiecībā uz obligāto maksājuma tiesību apvienošana un uz efektīvu un administratīvo slogu mazinošu uzraudzības sistēmu abiem pīlāriem; uzskata, ka, nosakot uzraudzības līmeni, pozitīvi jāvērtē tās pārvaldības sistēmas, kuras apliecinājušas veiksmīgu darbību;
21. uzsver, ka ir nepieciešami pasākumi paaudžu nomaiņas veicināšanai lauksaimniecības nozarē, ņemot vērā, ka tikai 6 % Eiropas lauksaimnieku ir jaunāki par 35 gadiem un tajā pašā laikā 4,5 miljoni lauksaimnieku būs sasnējuši pensijas vecumu tuvāko 10 gadu laikā; atzīst, ka jauniem lauksaimniekiem ir grūti uzsākt darbību, piemēram, veikt lielus ieguldījumus, iegūt pieeju zemei un saņemt kredītu; uzsver, ka jaunajiem lauksaimniekiem paredzētie pasākumi otrajā pīlārā ir izrādījušies nepietiekami, lai apturētu straujo novecošanu lauksaimniecības

nozārē, un aicina iesniegt priekšlikumus, lai mainītu šo neilgtspējīgo tendenci, kuros vajadzētu iekļaut arī izmaiņas noteikumos, ar kuriem reglamentē valsts rezervi, lai to labāk varētu izmantot jauno lauksaimnieku atbalstam;

22. uzsver, ka KLP jāievēro dzimumu līdztiesības princips un ka abiem laulātajiem, kuri kopīgi nodarbojas ar uzņēmējdarbību, jānodrošina vienādas tiesības; uzsver to, ka aptuveni 42 % no 26,7 miljoniem cilvēku, kas Eiropas Savienībā regulāri strādā lauksaimniecībā, ir sievietes, bet tikai vienu saimniecību no piecām (aptuveni 29 %) vada sieviete;
23. uzskata, ka atsaistīšana ir bijusi lietderīga, jo palielinājusi lauksaimnieku lēmumu pieņemšanas brīvību, nodrošinot lauksaimnieku spēju reaģēt uz tirgus signāliem un novirzot lielāko daļu KLP PTO „zaļās kastes” subsīdijām; piekrīt Komisijas ierosinājumam, ka piemaksu piesaiste būtu jā saglabā konkrētos reģionos, kuros nav iespējami alternatīvi risinājumi tradicionālajām ražošanas metodēm un produktiem; tāpēc atzīst, ka atbilstīgi ražošanai noteiktās piemaksas stingrās robežās varētu būt attaisnojamas arī pēc 2013. gada;
24. tā dēļ aicina dalībvalstis izmantot iespēju, kas ļauj PTO noteiktajās robežās daļu no tiešajiem maksājumiem joprojām pilnībā vai daļēji saistīt, lai finansētu pasākumus atsaistīšanas ietekmes mazināšanai īpašās jomās un nozarēs, kas ir ekonomiski, ekoloģiski un sociāli jutīgas; turklāt uzskata, ka šie maksājumi varētu sekmēt teritoriālus vides aizsardzības pasākumus un teritoriālo kohēziju un veicināt, atbalstīt un sekmēt svarīgākās nozares, tostarp kvalitātes uzlabošanu, lauksaimniecības izejvielu ražošanu, atsevišķus īpašus ražošanas veidus vai noteiktus lauksaimniecības veidus;
25. atgādina, ka vēsturisku iemeslu dēļ Eiropas Savienības lauku saimniecības ir izveidojušās ļoti daudzveidīgas uzņēmuma lieluma, darba ražīguma un juridiskā statusa ziņā; apzinās, ka tiešie maksājumi ir tikuši piešķirti tādā veidā, kas ļāva apšaubīt to leģitimitāti; ņem vērā Komisijas priekšlikumu ieviest tiešo maksājumu maksimālo līmeni un atzinīgi vērtē šo mēģinājumu risināt jautājumu par KLP leģitimitāti un sabiedrības atbalstu; aicina Komisiju apsvērt iespēju ieviest līdzīgus mehānismus, kas veicinātu šo mērķu sasniegšanu, piemēram, tiešo maksājumu regresijas sistēmu atkarībā no lauku saimniecības lieluma, kurā tiktu ņemti vērā nodarbinātības un ilgtspējīgu metožu izmantošanas objektīvi kritēriji;
26. aicina Komisiju iesniegt praktiskus priekšlikumus, kas vidējā termiņā un ilgtermiņā palīdzētu lopkopības nozarēm risināt ar izejvielu cenu pieaugumu saistītās problēmas; uzskata, ka starp tiem varētu būt stimuli zālaugu sistēmu un proteīnaugu nomaīnai augsekā, kas varētu sniegt lielākas ekonomiskās priekšrocības lauksaimniekiem, ļautu reaģēt uz jauniem uzdevumiem un mazinātu atkarību no proteīnaugu importa un kam varētu būt labvēlīga ietekme uz dzīvnieku barības izmaksām; aicina Komisiju ierosināt dalībvalstīm ieviest elastības elementu saistībā ar pašreizējā 68. panta noteikumiem, lai izvairītos no to lopkopības saimniecību izslēgšanas no jaunās atbalsta shēmas, kuras galveno uzmanību pievērš kvalitātei un ilgtspējai, un lai ņemtu vērā to īpašo raksturu;

27. uzskata, ka tiešie maksājumi jārezervē tikai aktīvajiem lauksaimniekiem; turklāt apzinās, ka atsaistītu tiešo maksājumu sistēmā tiešie maksājumi jāsaņem katram uzņēmuma īpašniekam, kurš lauksaimniecības zemes izmanto ražošanai un uztur tās labā lauksaimniecības un vides stāvoklī; tāpēc aicina Komisiju izstrādāt jēdziena „aktīvs lauksaimnieks” definīciju, kas neradītu dalībvalstīm papildu administratīvo slogu vai izdevumus, nodrošinot arī, lai tradicionālie lauksaimnieciskās darbības veidi (pilna laika lauksaimnieciskā darbība, lauksaimniecība kā dažāda līmeņa papildu nodarbošanās) neatkarīgi no juridiskā statusa tiktu uzskatīti par aktīvu lauksaimniecības darbību, un lai tiktu ņemti vērā arī dažādi zemes valdījuma un zemes apsaimniekošanas veidi, kā arī zemes kopēja apsaimniekošana; uzskata par nepieciešamu norādīt, ka aktīva lauksaimnieka definīcijai nebūtu jāattiecas uz gadījumiem, kad administratīvās izmaksas maksājuma veikšanai ir lielākas nekā pats faktiskais maksājums;
28. atbalsta kompensāciju par nelabvēlīgiem dabas apstākļiem izmaksu no otrā pīlāra un administratīvā sloga pieauguma dēļ noraida papildu maksājumus no pirmā pīlāra;

Resursu aizsardzība un vides politikas komponenti

29. uzskata, ka pilnveidota dabas resursu aizsardzība un pārvaldība ir galvenais elements ilgtspējīgā lauksaimniecībā, un saistībā ar stratēģijas „Eiropa 2020” jaunajiem uzdevumiem un mērķiem ar to pamatojami papildu stimuli, lai mudinātu lauksaimniekus ieviest videi draudzīgu praksi, kas pārsniedz savstarpējās atbilstības pamatprasības un ar kuru papildinātu jau esošās agrovides programmas;
30. uzskata, ka dabas resursu aizsardzība būtu ciešāk saistāma ar tiešo maksājumu piešķiršanu, un tādēļ ar vides komponenta palīdzību aicina ieviest ES mēroga ierosmju shēmu ar mērķi nodrošināt lauksaimniecības ilgtspēju un ilgtermiņa nodrošinātību ar pārtiku, īstenojot efektīvu ierobežoto resursu (ūdens, enerģijas, augsnes) pārvaldību, vienlaikus ilgtermiņā ar mazāku resursu ieguldījumu samazinot ražošanas izmaksas; uzskata, ka ar šo shēmu būtu jānodrošina maksimālu atbalstītu lauksaimniekiem, kuri ir iesaistīti vai kuri vēlas pakāpeniski iesaistīties tādā lauksaimniecības praksē, kuras mērķis ir panāktu ilgtspējīgākas ražošanas sistēmas;
31. uzsver, ka šai shēmai vajadzētu būt cieši saistītai ar savstarpējās atbilstības sistēmas vienkāršošanu tiešo maksājumu saņēmējiem, ka tā būtu jāpiemēro, izmantojot vienkāršus pasākumus, ka ar to būtu jālīdzsvaro vides un ekonomiskie rādītāji, ka tai jābūt lietderīgai no agronomiskā viedokļa un ka tā nedrīkstētu pieļaut diskrimināciju pret lauksaimniekiem, kuri jau aktīvi piedalās agrovides programmās;
32. noraida jaunas papildu maksājumu sistēmas ieviešanu attiecībā uz vides pasākumiem, jo tas radītu papildu kontroles un sankciju sistēmas; uzstāj, ka ir jāizvairās no praktiskiem šķēršļiem lauksaimniekiem un administratīvās sarežģītības iestādēm; turklāt uzstāj, ka, lai racionalizētu administratīvās

procedūras saistībā ar šiem pasākumiem, visas lauksaimniecības kontroles pēc iespējas jāveic vienlaikus;

33. tāpēc aicina Komisiju pēc iespējas drīz iesniegt ietekmes novērtējumu par praktiskajām administratīvajām norisēm, kas saistītas ar vides pasākumu komponenta īstenošanu; uzsver, ka vides pasākumi var palielināt lauksaimnieku ražošanas efektivitāti, un uzstāj, ka būtu jāsedz visas iespējamās izmaksas un neiegūtie ienākumi, kas izriet no šādu pasākumu īstenošanas;
34. uzskata, ka vides pasākumi dalībvalstīs jāīsteno, nosakot prioritārus platībatkarīgus un/vai saimniecību līmenī īstenojamus pasākumus, kuriem piešķirts ES finansējums 100 % apjomā; uzskata, ka ikvienam šo īpašo maksājumu saņēmējam ir jāīsteno noteikts skaits vides pasākumu, kuri būtu balstīti uz esošajām struktūrām un kuri jāizraugās no valsts vai reģionu saraksta, ko izveidojusi dalībvalsts, pamatojoties uz plašāku ES sarakstu, kas ir piemērojams visiem lauksaimniecības veidiem; uzskata, ka šādi pasākumi varētu būt, piemēram:
 - atbalsts zemām oglekļa emisijām un pasākumi, lai ierobežotu vai uztvertu siltumnīcefekta gāzu emisijas;
 - atbalsts nelielam enerģijas patēriņam un energoefektivitātei;
 - buferjoslas, lauku robežas, dzīvžogu esamība u.c.;
 - pastāvīgās ganības;
 - precīzas lauksaimniecības metodes;
 - augsekas izmantošana un kultūraugu daudzveidība;
 - barības efektivitātes plāni;
35. uzskata, ka ES ir jāuzņemas zināma loma nodrošinātības ar pārtiku un energoapgādes drošības problēmu risināšanā, un tāpēc tai jānodrošina, lai lauksaimniecībai būtu ievērojama loma šo problēmu risināšanā; tāpēc uzskata, ka nav pareizi ilgtspējas pasākumu sarakstā iekļaut obligātu zemes atstāšanu atmatā, kā to ierosinājusi Komisija;
36. aicina KLP iekļaut ilgtspējīgu enerģijas avotu izmantošanas mērķus; uzskata, ka lauksaimniecības sektorā līdz 2020. gadam varētu izmantot 40 % atjaunojamās enerģijas un līdz 2030. gadam pārstāt izmantot fosilo enerģiju;
37. norāda, ka nākamās paaudzes biotehnoloģija jau ir izstrādāta, un tādēļ mudina Komisiju KLP reformas ietvaros izstrādāt starpnozaru biomasas politiku nākamās paaudzes biotehnoloģijai, tostarp biomasas ilgtspējas kritērijus, lai varētu attīstīt ilgtspējīgu lauksaimniecības, lauksaimniecības uzņēmumu un mežsaimniecības saražotās biomasas tirgu, stimulējot pieejamo atlikumu savākšanu bioenerģijas ražošanai, vienlaicīgi novēršot emisiju palielināšanos un bioloģiskās daudzveidības samazināšanos;
38. uzsver, ka ar tādiem racionālas Eiropas politikas pasākumiem kā, piemēram, lētāka dīzeļdegviela lauksaimniecības vajadzībām, akcīzes nodokļa atvieglojumi enerģijai un degvielai, kas ražota lauksaimniecības vajadzībām, un jo īpaši ar

elektroenerģiju darbināmiem apūdeņošanas sūkņiem, varētu palīdzēt Eiropas lauksaimniekiem ražot vairāk un apgādāt gan pašmāju, gan eksporta tirgu ar lauksaimniecības produktiem; uzsver arī to, cik svarīgas ir inovatīvas apūdeņošanas sistēmas, lai nodrošinātu Eiropas lauksaimniecības ilgtspēju, ņemot vērā klimata pārmaiņu postošo ietekmi, piemēram, sausumu, karstuma viļņus un to lauksaimniecības zemju pārtuksnešošanos, kuru varētu izmantot iedzīvotāju apgādei ar pārtiku;

39. uzsver, ka ir jāattīsta efektīvas apūdeņošanas sistēmas, lai nodrošinātu efektīvas lauksaimniecības metodes dalībvalstīs, kuras spēj apmierināt vietējo pieprasījumu pēc pārtikas un apgādāt eksporta tirgu ar lauksaimniecības precēm, turklāt ņemot vērā, ka nākotnē būs novērojams ūdens, un jo īpaši dzeramā ūdens, trūkums;
40. pauž nožēlu par to, ka ES bioloģiskās daudzveidības mērķi vēl nav sasniegti, un cer, ka KLP veicinās centienus sasniegt gan šos, gan Nagojas konferencē noteiktos bioloģiskās daudzveidības mērķus;
41. aicina ar jauno KLP veicināt ģenētiskās daudzveidības saglabāšanu, nodrošināt Direktīvas 98/58/EK par dzīvnieku labturību ievērošanu un atturēties no tādas pārtikas ražošanas finansēšanas, kurā izmanto klonētus dzīvniekus, to atvases vai pēcnācējus;
42. uzsver to, cik svarīgi ir izpētīt visas pieejamās dalībvalstu sadarbības iespējas un iesaistīt visas ieinteresētās personas, lai nodrošinātu augsnes aizsardzību;

Savstarpējā atbilstība un vienkāršošana

43. norāda, ka savstarpējās atbilstības sistēmā tiešos maksājumus var piešķirt, ja tiek ievērotas normatīvās prasības un lauksaimniecības zeme tiek uzturēta labā lauksaimniecības un ekoloģiskā stāvoklī, un ka šī sistēma vēl aizvien ir viens no vispiemērotākajiem instrumentiem lauksaimnieku sniegto ekosistēmas pamatpakalpojumu optimizēšanai un jaunu, ar vides jautājumiem saistītu problēmu risināšanai, nodrošinot sabiedrisko preču sniegšanu; tomēr atzīmē, ka savstarpējās atbilstības prasību ieviešana ir saskārusies ar vairākām problēmām, kas saistītas ar administratīviem jautājumiem un lauksaimnieku gatavību tās pieņemt;
44. uzskata, ka tiešie maksājumi bez nosacījumiem nav attaisnojami un tādēļ savstarpējās atbilstības sistēma būtu vienādi jāattiecina uz visiem tiešo maksājumiem saņēmējiem, jo šī sistēma, kas radusies KLP pastiprinot vides pasākumus, ir vienkāršota un efektīva gan praksē, gan administratīvajā līmenī; uzsver, ka savstarpējai atbilstībai jābūt saistītai ar riska novērtējumu un samērīgai, savukārt kompetentām valstu un Eiropas iestādēm jānodrošina, ka tā tiek pienācīgi ievērota un piemērota;
45. uzskata, ka lauksaimniecības jomas savstarpējās atbilstības prasībās jāiekļauj arī uzlabotas resursu aizsardzības un pārvaldības pasākumi, kas paredzēti vērienīgāku vides mērķu īstenošanai; aicina savstarpējās atbilstības kontroles racionalizēt,

padarīt efektīvākas un iedarbīgākas, kā arī īstenot mērķtiecīgu pieeju savstarpējās atbilstības jomai; aicina maksājumu aģentūras un uzraudzības struktūras apmainīties ar labāko praksi un ieviest labākās prakses sistēmas, piemēram, nodrošinot datu bāžu sadarbspēju un izmantojot vispiemērotākās tehnoloģijas, lai pēc iespējas samazinātu birokrātisko slogu lauksaimniekiem un administrācijas iestādēm; uzskata, ka savstarpējā atbilstība būtu jāattiecina tikai uz standartiem, kuri saistīti ar lauksaimniecību un ar kuriem nodrošina sistemātisku un tiešu uzraudzību, un kuri ir balstīti uz pienākumu sasniegt rezultātu, turklāt uzskata, ka šie noteikumi būtu jāsaskaņo; uzsver to, cik svarīgi ir noviržu līmeņi un samērīguma piemērošana jebkurā jaunā sodu sistēmā;

46. uzskata, ka savstarpējās atbilstības uzraudzība būtu vairāk jāsaista ar darba rezultātu kritēriju un tai būtu vairāk jāmudina lauksaimnieki sasniegt rezultātus; turklāt uzskata, ka, ņemot vērā lauksaimnieku zināšanas un praktisko pieredzi, viņi paši būtu vairāk jāiesaista šajā uzraudzības darbā, un uzskata, ka tas sniegtu pozitīvu piemēru un palīdzētu motivēt lauksaimniekus, kuru darbība nav tik efektīva;
47. noraida no Ūdens pamatdirektīvas izrietošo apgrūtinājošo un neskaidro prasību ieviešanu savstarpējās atbilstības sistēmā līdz brīdim, kad tiks noskaidrots pašreizējais stāvoklis saistībā ar šīs direktīvas īstenošanu visās dalībvalstīs;
48. atzīst ievērojamo darbu, kas jau veikts pašlaik grūtību skartajā lopkopības nozarē, lai uzlabotu ēku un iekārtu atbilstību higiēnas un veselības standartiem; neskarot pārtikas drošības un izsekojamības pamatprincipus, aicina kritiski izvērtēt noteiktus higiēnas, dzīvnieku veselības un dzīvnieku marķēšanas standartus, lai novērstu nesamērīgo slogu, kāds uzlikts mazajiem un vidējiem uzņēmumiem (MVU); jo īpaši aicina Komisiju pārskatīt ES higiēnas standartus, sevišķi attiecībā uz vietējo vai tiešo tirdzniecību un produktu glabāšanas laiku, lai tie būtu samērīgi ar risku un varētu izvairīties no nesamērīga sloga mazajiem ražošanas kanāliem, piemēram, ražotāju un patērētāju tiešās attiecības un īstermiņa pārtikas piegādes ķēdes;

Tirgus instrumenti, drošības tīkls un riska pārvaldība

49. uzskata, ka ir svarīgi spēt rīkoties, lai novērstu pārmērīgas cenu svārstības un savlaicīgi reaģētu uz krīzes situācijām, ko izraisa tirgus nestabilitāte saistībā ar KLP un pasaules tirgos; atzīst tirgus atbalsta pasākumu svarīgo nozīmi, reaģējot uz krīzēm lauksaimniecības nozarē pagātnē, jo īpaši intervenču un privātās uzglabāšanas nozīmi; uzsver, ka tirgus atbalsta pasākumiem ir jābūt efektīviem un tie jāaktivizē nekavējoties, kad tas ir nepieciešams, lai izvairītos no nopietnām problēmām ražotājiem, pārstrādātājiem un patērētājiem, un lai ļautu KLP sasniegt galveno stratēģisko mērķi — nodrošinātību ar pārtiku;
50. uzsver, ka KLP ir jāiekļauj noteikts skaits elastīgu un efektīvu tirgus instrumentu, kas darbojas kā drošības tīkls un kas ir noteikti attiecīgos līmeņos un pieejami gadījumos, kad notiek nopietni tirgus darbības traucējumi; uzskata, ka šos instrumentus nevajadzētu izmantot pastāvīgi un tos nedrīkst izmantot, lai

nodrošinātu pastāvīgu un neierobežotu noietu ražošanai; uzsver, ka daži no šiem instrumentiem jau pastāv, bet tos var pielāgot, savukārt citus var izveidot pēc vajadzības; uzskata, ka, ņemot vērā atšķirīgos apstākļus dažādās nozarēs, diferencēti nozaru risinājumi ir labāki nekā vienota pieeja; vērš uzmanību uz grūtībām, ar kādām lauksaimnieki sastopas, mēģinot plānot nākotni ārkārtīgas nestabilitātes apstākļos; uzskata, ka, ņemot vērā pieaugošo tirgus svārstīgumu, tirgus instrumenti ir jāpārskata, lai uzlabotu to efektivitāti un elastību, panāktu ātrāku ieviešanu, nepieciešamības gadījumā attiecinātu tos arī uz citām nozarēm un pielāgotos pašreizējām tirgus cenām, kā arī nodrošinātu efektīvu drošības tīklu, neradot traucējumus;

51. uzskata, ka šajos instrumentos ir jāiekļauj īpaša piedāvājuma pārvaldības instrumenti, kuri, ja tos izmanto godīgi un bez diskriminācijas, var nodrošināt efektīvu tirgus pārvaldību un novērst pārprodukcijas krīzes, turklāt neradot izmaksas Savienības budžetam;
52. aicina paplašināt daudzpakāpju drošības tīklu un attiecināt to uz visām nozarēm, turklāt šim tīklam būtu jā sastāv no vairākiem instrumentiem, piemēram, valsts un privātās uzglabāšanas, valsts intervences, tirgus darbības traucējumu novēršanas instrumentiem un ārkārtas klauzulas; aicina ierobežota ilguma tirgus darbības traucējumu gadījumos konkrētās nozarēs atļaut izmantot privātu uzglabāšanu un valsts intervenci; turklāt aicina visās kopīgajās nozarēs ieviest tirgus darbības traucējumu novēršanas instrumentu un ārkārtas klauzulu, lai Komisija krīzes situācijā noteiktos apstākļos un uz ierobežotu laiku, kas nepārsniedz vienu gadu, varētu veikt pasākumus, kuriem vajadzētu būt efektīvākiem, nekā līdz šim veiktajiem; tāpēc uzskata, ka turpmākajos ES budžetos jābūt pieejamai īpašai rezerves budžeta pozīcijai, ko varētu ātri aktivizēt, lai nodrošinātu ātras reaģēšanas rīku nopietnas krīzes situācijā lauksaimniecības tirgū;
53. uzskata, ka intervences instrumentu izmantošanu ietilpst Komisijas kā izpildiestādes pilnvarās; tomēr uzsver, ka Eiropas Parlamentam ātri jāinformē par paredzētajām darbībām; šajā sakarībā uzsver, ka Komisijai ir pienācīgi jāņem vērā Parlamenta paustā nostāja;
54. aicina uzlabot intervences sistēmas efektivitāti, izmantojot ikgadējo novērtējumu, ko veic pragmatiski un ņemot vērā stāvokli tirgū;
55. uzskata, ka, ņemot vērā paredzamās vides, klimata un epidemioloģiskās problēmas un ievērojamās cenu svārstības lauksaimniecības tirgos, ir ļoti svarīgi tādi papildu un efektīvāki riska novēršanas pasākumi Eiropas Savienības, dalībvalstu un atsevišķu saimniecību līmenī, kuri pieejami visiem lauksaimniekiem dažādās dalībvalstīs un ar kuriem aizsargā viņu ienākumus;
56. atgādina, ka visu riska novēršanas pasākumu pamatā ir uz tirgu vērsta ražošana, tiešie maksājumi un konkurētspēja un ka arī lauksaimnieku pienākums ir ņemt vērā un paredzēt risku; šajā sakarībā atbalsta dalībvalstis, kuras lauksaimniekiem dod pieeju valsts riska apdrošināšanas instrumentiem, taču neveicot KLP pārņemšanu valstu kompetencē un nepieļaujot tirgu traucējumus; tāpēc uzskata, ka

Komisijai ir jāizstrādā vienoti noteikumi par dalībvalstu papildu atbalstu riska pārvaldības sistēmām, iespējams, izstrādājot vienotus noteikumus, kas atbilst PTO noteikumiem vienotajā tirgus organizācijā, lai novērstu jebkādas konkurences traucējumus iekšējā tirgū; turklāt aicina Komisiju paziņot par visiem riska pārvaldības ieviešanas pasākumiem un iesniegt atbilstīgu ietekmes novērtējumu ar likumdošanas priekšlikumiem;

57. uzskata, ka sakarā ar risku palielināšanos kā iespējas dalībvalstīs varētu izstrādāt un reklamēt privātā sektora apdrošināšanas shēmas, kā arī vairāku risku apdrošināšanas shēmas (piemēram, apdrošināšana pret klimatiskajiem apstākļiem, apdrošināšana pret ieņēmumu zaudēšanu), nākotnes darījumu līgumus un kopieguldījumu fondus, kurus daļēji finansē no publiskiem līdzekļiem; šajā sakarībā jo īpaši atbalsta lauksaimnieku kopīgu rīcību, veidojot apvienības un kooperatīvus; atzinīgi vērtē jaunu inovatīvu instrumentu izstrādi; tomēr uzsver, ka tiem jāatbilst PTO prasībām un ka tie nedrīkst kropļot ES iekšējās konkurences apstākļus un tirdzniecību; tādēļ aicina dalībvalstis, kuras īsteno šos pasākumus, nodrošināt ar attiecīgu sistēmu, kura būtu jānostiprina Vienotā kopējā tirgus organizācijā;
58. aicina Komisiju pārbaudīt, cik lielā mērā ražotāju grupu un nozaru asociāciju lomu risku novēršanā un kvalitātes veicināšanā var attiecināt uz visām ražošanas nozarēm; aicina šāda veida pasākumos īpaši ņemt vērā produktus, uz kuriem attiecas kvalitātes marķējuma sistēmas;
59. aicina Komisiju kā daļu no KLP reformas ierosināt īpašus pasākumus jaunu ražotāju organizāciju izveides veicināšanai, lai stiprinātu šo organizāciju tirgus pozīciju;
60. aizstāv viedokli, ka 2006. gada cukura tirgus režīms pašreizējā formā būtu jāpagarina vismaz līdz 2020. gadam, un prasa arī īstenot piemērotus pasākumus, lai nodrošinātu cukura ražošanu Eiropā un ļautu ES cukura nozarei uzlabot tās konkurētspēju stabilā sistēmā;
61. uzskata, ka Komisijai vajadzētu apsvērt ierosinājumu saglabāt stādīšanas tiesības vīna nozarē arī pēc 2015. gada, un ņemt vērā to savā novērtējuma ziņojumā par vīna kopīgās tirgus organizācijas 2008. gada reformu, kas jāiesniedz 2012. gadā;
62. uzskata, ka jāpastiprina pārvaldības sistēmas augļu un dārzeņu (citrusaugļu un visu attiecīgo produktu) un vīna un olīveļļas nozarē un ka nepieciešams efektīvāks krīzes fonds augļu un dārzeņu nozarē, labāka krīzes pārvaldība vīna nozarē un atjaunināta privātās uzglabāšanas sistēma olīveļļas nozarē;

Starptautiskā tirdzniecība

63. prasa ES nodrošināt saskaņotību starp KLP un attīstības un tirdzniecības politikas virzieniem; jo īpaši mudina ES pievērst uzmanību jaunattīstības valstīm un neapdraudēt to pārtikas ražošanas spēju, ilgtermiņa nodrošinātību ar pārtiku šajās valstīs un to iedzīvotāju spēju pašiem nodrošināt sevi ar pārtiku, vienlaikus

ievērojot attīstības politikas saskaņotības principu; tādēļ uzskata, ka ES tirdzniecības nolīgumiem lauksaimniecības jomā nevajadzētu traucēt tirgu vismazāk attīstītajās valstīs;

64. atgādina par saistībām, kuras PTO dalībvalstis uzņēmas 2005. gada ministru konferencē Honkongā, proti, panākt visu eksporta subsīdiju veidu likvidēšanu, vienlaikus nodrošinot to, ka tiek īstenoti visi līdzvērtīgas iedarbības eksporta pasākumi, jo īpaši attiecībā uz eksporta kredītiem, valsts tirdzniecības uzņēmumiem lauksaimniecības nozarē un pārtikas palīdzības noteikumiem;
65. aicina Komisiju sniegt detalizētu ietekmes novērtējumu par visām notiekošajām tirdzniecības sarunām, jo īpaši par ES un *Mercosur* asociācijas nolīgumu, jo tas nedrīkstētu negatīvi ietekmēt jaunattīstības valstis un traucēt KLP efektīvai darbībai 2020. gada perspektīvā;
66. norāda, ka pārtika nav tikai prece, bet pārtikas pieejamība ir būtiska cilvēka pastāvēšanai; aicina ES izmantot tirdzniecības un attīstības politiku, lai veicinātu ilgtspējīgu lauksaimniecības praksi un nodrošinātību ar pārtiku vismazāk attīstītajās valstīs un jaunattīstības valstīs, ņemot vērā pieaugošo pieprasījumu un pieaugošās pārtikas cenas;
67. aicina Komisiju noskaidrot, kāda loma cenu svārstību pieaugumā bijusi koncentrācijai starptautiskajā labības tirdzniecībā;

Pārtikas piegādes ķēde

68. prasa īstenot pasaules mēroga risinājumus, lai novērstu spekulācijas ar lauksaimniecības precēm un ārkārtīgas cenu svārstības, jo tie var apdraudēt nodrošinātību ar pārtiku; tomēr atzīst, cik svarīgs ir pareizi strādājošs lauksaimniecības preču nākotnes līgumu tirgus; uzskata, ka saskaņoti starptautiskie pasākumi ir vienīgais efektīvais līdzeklis, lai ierobežotu pārmērīgas spekulācijas; šajā sakarībā atbalsta G20 valstu grupas Francijas prezidentūras priekšlikumu, ka grupai jāvienojas par pasākumiem cīņai pret lauksaimniecības izejvielu pieaugošo cenu nepastāvību; aicina izveidot globālu izziņošanas un saskaņotas rīcības sistēmu par lauksaimniecības produktu krājumiem, lai panāktu nodrošinātību ar pārtiku; atzīmē, ka tāpēc jāapsver iespēja izveidot svarīgāko lauksaimniecības preču uzkrājumus; uzsver, ka šo mērķu sasniegšanai būtu jāpalielina uzglabāšanas jaudas un jāizstrādā tirgus kontroles un uzraudzības instrumenti; īpaši uzsver satraucošo ietekmi, kādu pasaules cenu svārstības atstāj uz jaunattīstības valstīm;
69. uzsver to, ka lauksaimnieku un lauku mājsaimniecību vidējais ienākumu līmenis aizvadītajās desmitgadēs ir nepārtraukti samazinājies salīdzinājumā ar pārējām ekonomikas nozarēm, turklāt šī tendence ir pretēja lauksaimniecības pamatražošanas iepriekšējā posma vai nākamā posma nozarēm, un lauku saimniecību ienākumi sasniedz tikai pusi no pilsētu mājsaimniecību ienākumu līmeņa, turpretim tirgotāji un mazumtirgotāji būtiski palielinājuši ietekmi tirgū un peļņu pārtikas ķēdē;

70. aicina veikt pasākumus, lai stiprinātu pamatražotāju un ražotāju organizāciju pārvaldības spēju un spēju aizstāvēt savas intereses attiecībās ar citiem tirgus dalībniekiem pārtikas ķēdē (galvenokārt mazumtirgotājiem, pārstrādes un izejvielu piegādes uzņēmumiem), vienlaikus nodrošinot iekšējā tirgus pareizu darbību; uzskata, ka ar likumdošanas iniciatīvām ir steidzami jāuzlabo pārtikas piegādes ķēdes darbība, lai panāktu lielāku pārredzamību attiecībā uz pārtikas cenām un īstenotu rīcību negodīgas komercprakses novēršanai, ļaujot lauksaimniekiem iegūt viņiem pienākošos pievienotās vērtības daļu; aicina Komisiju stiprināt lauksaimnieku pozīcijas un veicināt godīgu konkurenci; uzskata, ka būtu jāapsver ombuda iecelšana, lai risinātu strīdus starp pārtikas piegādes ķēdes dalībniekiem;
71. turklāt uzskata, ka ir jāattīsta instrumenti, kuri palīdzēs lauksaimniekiem izmantot īsas, pārredzamas un efektīvas ražošanas ķēdes ar ierobežotu ietekmi uz vidi, veicinās kvalitāti un sniegs informāciju patērētājam, iesaistot mazāk starpnieku un veicinot godīgu un pārskatāmu cenu veidošanu, lai tādējādi nodrošinātu lauksaimniekiem stingrākas pozīcijas pārtikas ķēdē;
72. aicina saglabāt shēmu, saskaņā ar kuru tiek sniegts atbalsts nabadzīgākajām sabiedrības locekļiem;

Lauku attīstība

73. atzīst lauku attīstības politikas nozīmi, kā tā noteikta otrajā pīlārā un tiek finansēta no šā pīlāra līdzekļiem, ņemot vērā tās ieguldījumu vides jomā, modernizācijā, jauninājumos, infrastruktūrā un konkurētspējā, kā arī nepieciešamību turpināt lauku ekonomikas, lauksaimniecības pārtikas un nepārtikas preču nozares attīstību un nodrošināt labāku dzīves kvalitāti lauku teritorijās; uzsver arī nepieciešamību sasniegt politiskus mērķus, tostarp stratēģijas „Eiropa 2020” mērķus attiecībā uz gudru, ilgtspējīgu un integrējošu izaugsmi, kas arī nāks par labu lauksaimniekiem un lauku kopienām;
74. uzskata, ka lauku attīstības pasākumiem ir jāreaģē uz problēmām pārtikas nodrošinātības, dabas resursu ilgtspējīgas apsaimniekošanas, klimata pārmaiņu, bioloģiskās daudzveidības samazināšanās un ūdens un augsnes auglības samazināšanās jomās, kā arī jāveicina līdzsvarota teritoriālā kohēzija un nodarbinātība; uzskata, ka ar šiem pasākumiem būtu jāveicina arī lauku saimniecību pašpietiekamība atjaunojamās enerģijas ražošanā, jo īpaši no lauksaimniecības atkritumiem; apstiprina, ka ar lauku attīstības pasākumiem vajadzētu palīdzēt saglabāt lauku apvidu lielāku pievienoto vērtību, veicinot lauku infrastruktūras uzlabošanu un pieejamu pakalpojumu sniegšanu vietējiem iedzīvotājiem un uzņēmumiem;
75. uzskata, ka šajā sakarībā īpaša uzmanība būtu jāvelta atbalsta pasākumiem jaunajiem lauksaimniekiem; uzskata, ka, ņemot vērā Eiropas lauku iedzīvotāju straujo novecošanu, ir ļoti svarīgi pievilcīgi pasākumi jaunu lauksaimnieku un citu jaunu lauku iedzīvotāju atbalstam, un ka būtu jāpaplašina otrā pīlāra atbalsta shēmas, piemēram, piekļuve zemei, dotācijas un aizdevumi ar labvēlīgiem

noteikumiem, jo īpaši jauninājumu, modernizācijas un ieguldījumu attīstības jomā, un cer, ka šādu mehānismu īstenošana tiks veikta visās dalībvalstīs;

76. ierosina, ka uz ievērojamu lauksaimniecības zemes daļu būtu jāattiecina agrovides shēmas, kas sniegtu finansiālus un tehniskus stimulus lauksaimniekiem pāriet uz ilgtspējīgākiem un resursu izmantošanas ziņā efektīvākiem lauksaimniecības modeļiem, kuriem nepieciešami mazāki ieguldījumi;
77. uzsver, ka ar lauku attīstības politiku jādod iespējas īstenot visu lauku apgabalu dabas un cilvēku potenciālu, tostarp arī kvalitatīvas lauksaimnieciskās ražošanas veidā, piemēram, izmantojot tiešo pārdošanu, produktu veicināšanu, vietējo tirgu apgādi un diversifikāciju, kā arī biomasas tirdzniecību, energoefektivitāti u.c.;
78. uzsver, ka ir nepieciešama atbilstoša infrastruktūra lauksaimniecības zināšanu un jauninājumu sistēmu attīstīšanai un izplatīšanai, tostarp izglītības un apmācības iespējas, konsultāciju pakalpojumi lauku saimniecībām un labākās prakses apmaiņa, lai tādējādi modernizētu lauksaimniecību, palīdzētu novatoriskiem lauksaimniekiem nodot savu pieredzi un uzlabotu pievienotās vērtības ķēdes lauku apgabalos; uzskata, ka šādu programmu pieejamība būtu jānodrošina visās dalībvalstīs;
79. tādēļ piekrīt, ka otrajā pīlārā jāiekļauj mērķtiecīgi dalībvalstu noteikti pasākumi, lai sasniegtu ES kopīgos lauku attīstības mērķus (stratēģija „Eiropa 2020”); uzsver to, cik svarīga ir mērķtiecīga un uz rezultātiem orientēta Eiropas līmeņa sistēma, vienlaikus atzīstot, ka dalībvalstu un reģionālās iestādes ir vispiemērotākās, lai izlemtu par programmām, kuras vietējos apstākļos var sniegt vislielāko ieguldījumu Eiropas mērķu sasniegšanā; tādēļ lauku attīstības programmu izstrādē aicina piemērot subsidiaritāti un elastību, kā arī īstenot partnerības pieeju, kas nodrošina plašu vietējo un apakšreģionu līdzdalību, piemērojot *LEADER* metodi turpmāko Eiropas un valstu līmeņa lauku attīstības programmu izstrādē un īstenošanā; uzskata, ka samazināts valstu ieguldījums, ko piemēro mērķtiecīgākiem pasākumiem, būtu jānosaka, pamatojoties uz ietekmes novērtējumiem un detalizētām simulācijām;
80. saistībā ar lauku attīstību atbalsta mērķtiecīgu pasākumu veikšanu kalnu mežu aizsardzībai;
81. aicina Komisiju izstrādāt jaunus finansēšanas instrumentus, lai atvieglotu izdevīgu aizdevumu pieejamību jo īpaši tiem lauksaimniekiem, kuri uzsāk darbību šajā nozarē, vai arī jaunu sistēmu Lauku attīstības fondā, kuras nosaukums varētu būt, piemēram, *JERICHO* („Vienota lauku ieguldījumu izvēle”, „*Joint Rural Development CHOice*”), un kura balstītos uz iniciatīvas „*JEREMIE*” pieredzi struktūrfondu ietvaros;
82. uzsver, ka mazāk labvēlīgiem reģioniem bieži vien ir augsta vērtība pievilcīgas ainavas, bioloģiskās daudzveidības saglabāšanas un vides labumu nodrošināšanas, kā arī lauku reģionu dinamikas ziņā; šajā sakarībā atbalsta ierosinājumu, ka jāsaglabā otrā pīlāra kompensācijas pabalsts mazāk attīstītiem reģioniem un aicina

palielināt tā efektivitāti; uzskata, ka mērķtiecīgam atbalstam lauksaimniekiem, kas darbojas mazāk labvēlīgos reģionos ir ļoti būtiska nozīme lauksaimniecības darbību turpināšanā tajos, tādējādi novēršot lauksaimniecības zemju apstrādes pārtraukšanu; uzsver, ka kritēriji jāprecizē dalībvalstīm un reģionālajām un vietējām iestādēm ES sistēmas ietvaros;

83. uzsver to, ka dalībvalstu lauku struktūras ir ļoti atšķirīgas un tāpēc vajadzīgi atšķirīgi pasākumi; tādēļ aicina nodrošināt lielāku elastīgumu, lai ļautu dalībvalstīm un reģioniem pieņemt brīvprātīgus pasākumus, kuriem būtu jānodrošina ES līdzfinansējums ar nosacījumu, ka šie pasākumi ir jāpaziņo Komisijai un tai tie jāapstiprina; norāda, ka līdzfinansējuma likmes noteikšanā arī turpmāk būs jāņem vērā konverģences reģionu īpašās vajadzības un nosacījumi laika posmā pēc 2013. gada;
84. aizstāv viedokli, ka attiecībā uz otrā pīlāra pasākumiem, kas ir īpaši svarīgi dalībvalstīm, pašreizējo līdzfinansēšanas likmi turpina piemērot pēc 2013. gada; tomēr uzsver, ka jebkādam papildu valsts līdzfinansējumam nevajadzētu sekmēt otrā pīlāra nonākšanu valstu kontrolē vai palielināt atšķirības dalībvalstu spējā līdzfinansēt savas prioritātes;
85. uzsver, ka 2012. gadā beidzas iespēja izmantot visu veidu modulācijas kā līdzekli, lai finansētu lauku attīstības pasākumus, un tas attiecināms gan uz obligātajām, gan brīvprātīgajām modulācijām;
86. aicina izvairīties no pēkšņiem grozījumiem, sadalot apropriācijas saskaņā ar otro pīlāru, jo dalībvalstīm, vietējām iestādēm un lauku saimniecībām plānošanai nepieciešama stabilitāte un nepārtrauktība; uzsver, ka diskusijām par šā finansējuma piešķiršanu ir jānorit vienlaikus ar diskusijām par pirmā pīlāra finansējuma sadali; tāpēc aicina Komisiju pragmatisku pieeju noteikt par pamatprincipu otrā pīlāra līdzekļu pārdalei; atzīst nepieciešamību taisnīgi sadalīt otrā pīlāra līdzekļus starp dalībvalstīm saskaņā ar objektīviem kritērijiem, kuros jāatspoguļo ļoti atšķirīgās vajadzības dažādos Eiropas apgabalos; aizstāv viedokli, ka šīs izmaiņas sasniedzamas pēc ierobežota pārejas perioda, paralēli veicot izmaiņas pirmā pīlāra līdzekļu sadalē;
87. atbalsta tādus noteikumus par līdzfinansējumu lauku attīstībai, kas ļautu reģionālā vai vietējā līmenī valsts līdzfinansējuma daļā panākt papildināmību starp valsts un privātajiem līdzekļiem, tādējādi pastiprinot pieejamos veidus, lai sasniegtu valsts politikā noteiktos mērķus lauku apgabaliem;
88. aicina veikt vienkāršošanu visos otrā pīlāra programmu plānošanas un pārvaldības līmeņos, lai palielinātu efektivitāti; aicina arī ieviest vienkāršotas, efektīvas un iedarbīgas sistēmas savstarpējās atbilstības pasākumu uzraudzībai un novērtēšanai un pārskatu sniegšanai par tiem; uzskata, ka pārbaudes un uzraudzību attiecībā uz pirmo un otro pīlāru vajadzētu saskaņot un padarīt vienveidīgākas, paredzot līdzīgus noteikumus un procedūras, lai samazinātu kopējo pārbaužu slogu lauksaimniekiem; aicina elastīgāk piemērot piecu gadu saistību periodu agrovides pasākumiem;

89. aicina uz kooperatīviem neattiecināt Komisijas Ieteikuma 2003/61/EK noteikumus, kas paredz, ka lauku attīstības finansējums un atbalsta maksājumi, kas pārsniedz noteiktu summu, nav pieejami uzņēmumiem, kas pārsniedz MVU noteiktas robežvērtības;
90. uzskata, ka turpmākajā lauku attīstības politikā ir jāturpina pievērst īpaša uzmanība nomaļākiem reģioniem, jo ar to ģeogrāfisko stāvokli saistītās grūtības un nelielais lauksaimniecības produktu skaits, no kura ir atkarīga lauku ekonomika šajos reģionos, attaisno ierosinājumu saglabāt Kopienas līdzfinansējuma likmi līdz pat 85 % apmērā, lai segtu to lauku attīstības programmu izmaksas;
91. atzinīgi vērtē virzību uz lielāku koordināciju ES līmenī starp lauku attīstības programmām un kohēzijas politiku, jo īpaši, lai izvairītos no dublēšanās, pretrunīgiem mērķiem un pārklāšanās; tomēr atgādina, ka ES kohēzijas politikas un lauku attīstības programmu projektu mērogs ir atšķirīgs, un tāpēc aizstāv viedokli, ka to līdzekļiem arī turpmāk ir jābūt nodalītiem, ka lauku attīstības programmu uzmanības centrā jābūt lauku kopienām, un ka šīs programmas jā saglabā kā politiski patstāvīgi instrumenti;
92. uzskata, ka kohēzijas politika kopā ar jaunu un spēcīgu KLP palīdzēs īstenot lauku apgabalu ekonomisko potenciālu un radīt stabilas darba vietas, tādējādi nodrošinot šo reģionu ilgtspējīgu attīstību;
93. uzsver to politikas virzienu nozīmi, kuri izstrādāti, lai veicinātu pārrobežu sadarbību starp dalībvalstīm un trešām valstīm un lai pieņemtu praksi, ar kuru aizsargā vidi un nodrošina dabas resursu ilgtspēju gadījumos, kad lauksaimniecības darbībām, it īpaši ūdens izmantošanai, ir pārrobežu raksturs;
94. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai.

13.4.2011

ATTĪSTĪBAS KOMITEJAS ATZINUMS

Lauksaimniecības un lauku attīstības komitejai

par KLP 2020. gada perspektīvā: kā risināt nākotnē paredzamās ar pārtiku, dabas resursiem un teritoriālajiem aspektiem saistītās problēmas (2011/2051(INI))

Atzinumu sagatavoja: *Kriton Arsenis*

IEROSINĀJUMI

Attīstības komiteja aicina par jautājumu atbildīgo Lauksaimniecības un lauku attīstības komiteju rezolūcijas priekšlikumā iekļaut šādus ierosinājumus:

A. tā kā lauksaimniecības nozare rada 40 % siltumnīcefekta gāzu emisijas pasaulē; tā kā lauksaimniecība ir galvenais metāna un slāpekļa oksīda avots un šīm abām siltumnīcefekta gāzēm ir daudz lielāks sasilšanas potenciāls nekā oglekļa dioksīdam; un tā kā klimata pārmaiņas ietekmē galvenokārt nabadzīgos iedzīvotājus jaunattīstības valstīs un samazina iespējas nodarboties ar lauksaimniecību;

B. tā kā aptuveni 70–80 % lauku iedzīvotāju jaunattīstības valstīs nesaņem pietiekamu uzturu; un tā kā galējas nabadzības un bada izskaušana ir atkarīga no lauksaimnieku un lauksaimniecībā strādājošo dzīves apstākļu uzlabošanas jaunattīstības valstīs;

C. tā kā ziņojumā „Agroekoloģija un tiesības uz pārtiku”, ko sagatavojis ANO īpašais ziņotājs jautājumos saistībā ar tiesībām uz pārtiku, parādīts, ka ar agroekoloģiju desmit gadu laikā varētu dubultot pārtikas ražošanas apjomu visos reģionos, vienlaikus mazinot klimata pārmaiņu ietekmi un novēršot nabadzību lauku apvidos; atzīst, ka ilgtermiņa ražīgums un nodrošinātība ar pārtiku, jo īpaši lauksaimniecības sistēmu spējas pielāgoties klimatiskiem traucējumiem, ir atkarīgi no pienācīgām rūpēm par dabas resursiem, jo īpaši par augsni, ūdens izmantošanu un bioloģisko daudzveidību,

1. atzīmē ar KLP reformu panākto progresu, mazinot tās nelabvēlīgo ietekmi uz

jaunattīstības valstīm; aicina Komisiju un PLO veikt padziļinātu KLP un tās ietekmes uz jaunattīstības valstīm novērtējumu; aicina jaunajā KLP kā galveno mērķi iekļaut principu par kaitējuma neradīšanu jaunattīstības valstīm atbilstoši attīstības politiku saskaņotības mērķim, kā noteikts Lisabonas līguma 208. pantā, un izveidot pienācīgus mehānismus, ar kuriem nodrošina šā principa ievērošanu; atzīmē Līguma par Eiropas Savienību 3. panta 5. punktu, kurā teikts, ka ES veicina brīvu un godīgu tirdzniecību un nabadzības izskaušanu, un prasa nodrošināt saskaņotību starp KLP un ES tirdzniecības un attīstības politikas virzieniem;

2. prasa ES nodrošināt saskaņotību starp KLP un tās attīstības un tirdzniecības politikas virzieniem; jo īpaši uzsver nepieciešamību tirdzniecības nolīgumos ieviest drošības klauzulas un noteikt jaunattīstības valstu tiesības aizsargāt savu lauksaimniecības tirgu;

3. atgādina ESAO sanāksmē pausto ES un trešo pušu dalībnieku apņemšanos saistībā ar Dohas sarunu kārtu likvidēt visas eksporta subsīdijas un tiešos maksājumus nesaistīt ar ražošanu, lai panāktu līdzvērtīgu konkurenci starp ES un jaunattīstības valstu lauksaimniecības produktiem, tā veicinot godīgu tirdzniecību un ilgtspējīgu izaugsmi; aicina Komisiju ieviest šīs izmaiņas, finansējot atbilstošas pārejas shēmas, lai tādējādi izvairītos no negatīvās ietekmes Eiropas lauku apvidos un veicinātu bioloģisku un ilgtspējīgu lauksaimniecības praksi, kuras pamatā ir samazināta ārējo ķīmisko vielu izmantošana (mazu ārējo resursu princips) un kurā tiek ņemtas vērā vietējās dabas īpatnības; aicina ES atbalstīt jaunattīstības valstu prasības aizsargāt šo valstu pārtikas ražošanu un iedzīvotājus no iespējami negatīvās lētu preču importa ietekmes; turklāt aicina ieguldīt agroekoloģiskās lauksaimniecības metožu pētīšanā un mazajiem lauksaimniekiem nodrošināt sabiedriskos pakalpojumus, lai mazajiem lauksaimniecības uzņēmumiem dotu iespēju pāriet uz ilgtspējīgu ekoloģisko produktu ražošanu;

4. uzsver, ka nepieciešama lielāka saskaņotība starp KLP, tirdzniecības politiku un attīstības politiku, lai nodrošinātu efektīvu sadarbību attīstības jomā; turklāt secina, ka ES efektīvāk jāsadarbojas ar nevalstiskām organizācijām, tostarp PLO, ANO un citām starptautiskām struktūrām;

5. uzskata, ka KLP ir svarīga nozīme attīstības politikas jomā, jo īpaši attiecībā uz nodrošinātību ar pārtiku; norāda, ka ar KLP būtu jāpalīdz mazināt pasaulē pieaugošais pieprasījums pēc pārtikas;

6. norāda, ka tādi faktori kā nabadzība, veselība, politiskā stabilitāte, infrastruktūra un dabas katastrofas negatīvi ietekmē nodrošinātību ar pārtiku jaunattīstības valstīs;

7. norāda, ka pārtika nav tikai prece, bet pārtikas pieejamība ir būtiska cilvēka eksistencei; aicina ES izmantot tirdzniecības un attīstības politiku, lai veicinātu ilgtspējīgu lauksaimniecības praksi un nodrošinātību ar pārtiku vismazāk attīstītajās valstīs un jaunattīstības valstīs, ņemot vērā pieaugošo pieprasījumu un pieaugošās pārtikas cenas;

8. norāda, ka pārtika nav tikai prece un pārtikas pieejamība ir viena no vispārējām

cilvēktiesībām; tādēļ uzsver, ka Eiropas atbildība par nodrošinātību ar pārtiku pasaulē nav saistīta ar lauksaimniecības eksporta apjoma palielināšanu uz jaunattīstības valstīm, bet ir galvenokārt attiecināma uz iespēju došanu un atbalstu jaunattīstības valstīm, lai tās varētu palielināt un dažādot savu ražošanu un panākt labāku nodrošinātību ar pārtiku un lai tās spētu apmierināt pieprasījumu vietējā tirgū; šajā sakarībā aicina Komisiju veikt novērtējumu par ietekmi uz cilvēktiesībām, ko rada starp ES un trešām valstīm noslēgtie nolīgumi ekonomikas, brīvās tirdzniecības un ieguldījumu jomā, lai ārpolitikas jomā nerastos neatbilstība ES vērtībām;

9. ar bažām secina, ka ES atkarība no dzīvnieku barības, īpaši sojas, importa radījusi pieaugoši pieprasījumu pēc augsnes valstīs ārpus ES, tā izraisot mežu izciršanu, kopienų pārvietošanu un ģenētiski modificētas sojas izplatību Dienvidamerikā; tādēļ aicina Komisiju par vienu no galvenajām prioritātēm noteikt atkarības mazināšanu no proteīnbarības importa, izstrādājot un paplašinot ilgtspējīgu proteīnaugu audzēšanu Eiropas Savienībā;

10. uzskata, ka saistībā ar rīcību, lai cīnītos ar lauksaimniecības preču cenu starptautiskām spekulācijām, jaunajai KLP būtu jāizveido piemēroti mehānismi un noteikumi lauksaimniecības atvasināto preču tirdzniecībai un pārredzamības uzlabošanai; uzskata, ka ES būtu jārada piemērs, savā teritorijā izveidojot vietējos lauksaimniecības izsoļu tirgus un vietējās izplatīšanas sistēmas, kuras pārtikas piegādes ķēdē uzlabos sīksaimnieku spēju sarunās panākt labvēlīgu cenu;

11. atzīst steidzamo nepieciešamību garantēt nodrošinātību ar pārtiku pasaulē, palielinot ieguldījumus lauksaimniecībā pārtikas nodrošinājuma ziņā nedrošajos reģionos visā pasaulē; tādēļ uzsver, ka lauksaimniecības attīstības pamatā jābūt tiesībām uz pārtiku un tiesībām ražot pārtiku un ka ES jāatzīst un jāaizsargā jaunattīstības valstu vajadzības saistībā ar nodrošinātību ar pārtiku;

12. aicina Komisiju nodrošināt detalizētu ietekmes novērtējumu par visām notiekošajām tirdzniecības asociācijas sarunām, jo īpaši par ES un *Mercosur* asociācijas nolīgumu, jo tas nedrīkstētu negatīvi ietekmēt jaunattīstības valstis un traucēt KLP efektīvai darbībai 2020. gada perspektīvā.

13. atzīst, ka KLP reformas ir ievērojami samazinājušas ES lauksaimnieciskās ražošanas ietekmi uz jaunattīstības valstīm, jo gandrīz visi eksporta atmaksājumi ir atcelti; aicina ES atzīt lauksaimniecības nozares nozīmīgumu jaunattīstības valstīs, proti, nodrošinot, ka lauksaimniecībai tiek piešķirta prioritāte gan pašās jaunattīstības valstīs, gan ES ārvalstu attīstības palīdzības budžetā;

14. prasa Eiropas Savienībai nodrošināt saskaņotību starp KLP un attīstības un tirdzniecības politikas virzieniem, vienlaikus ņemot vērā ES dalībvalstu un jaunattīstības valstu lauksaimnieku vajadzības un bažas un ievērojot attīstības politikas virzienu saskaņotības principu.

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	13.4.2011
Galīgais balsojums	+: 22 -: 0 0: 4
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Thijs Berman, Corina Crețu, Véronique De Keyser, Nirj Deva, Leonidas Donskis, Charles Goerens, Catherine Grèze, András Gyürk, Filip Kaczmarek, Miguel Angel Martínez Martínez, Gay Mitchell, Norbert Neuser, Maurice Ponga, Birgit Schnieber-Jastram, Michèle Striffler, Alf Svensson, Eleni Theoharous, Ivo Vajgl, Anna Záborská, Iva Zanicchi, Gabriele Zimmer
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Cristian Dan Preda, Judith Sargentini, Bart Staes, Patrizia Toia
Aizstājēji (187. panta 2. punkts), kas bija klāt galīgajā balsošanā	James Nicholson, Edward Scicluna, Catherine Trautmann

13.4.2011

VIDES, SABIEDRĪBAS VESELĪBAS UN PĀRTIKAS NEKAITĪGUMA KOMITEJAS ATZINUMS

Lauksaimniecības un lauku attīstības komitejai

par KLP 2020. gada perspektīvā: kā risināt nākotnē paredzamās ar pārtiku, dabas resursiem un teritoriālajiem aspektiem saistītās problēmas
(2011/2051(INI))

Atzinumu sagatavoja: *Karin Kadenbach*

IROSINĀJUMI

Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komiteja aicina par jautājumu atbildīgo Lauksaimniecības un lauku attīstības komiteju rezolūcijas priekšlikumā iekļaut šādus ierosinājumus:

1. norāda, ka visas iepriekšējās KLP reformas (1992. gada *McSharry* reforma, „Programmas 2000” reforma, 2003. gada reforma un 2008. gada veselības pārbaude) bija vērstas uz to, lai nodrošinātu, ka Eiropas lauksaimnieki sasniedz augstākos standartus pasaulē attiecībā uz vides aizsardzību, dzīvnieku labturību un pārtikas produktu izsekojamību; šai sakarībā uzsver, ka tirgus lauksaimniekiem nekompensē šo standartu sasniegšanas izmaksas;
2. aicina ar KLP pēc 2013. gada nodrošināt attiecīgu finansējumu, sniegt stimulus un turpināt centienus panākt ilgtermiņa nodrošinātību ar pārtiku, lai veicinātu ilgtspējīgu lauksaimniecisko ražošanu un patēriņu, taupītu enerģiju, veicinātu efektīvu ražošanas līdzekļu izmantošanu, piemēram, samazinot kaitīgu ķīmisku vielu lietošanu, labāk rūpēties par dzīvnieku veselību un labturību un efektīvāk izmantot ekosistēmu iespējas; norāda, ka ar KLP jārisina tādas vides, veselības un sociālās problēmas kā klimata pārmaiņas, resursu izsmelšana, ūdens piesārņojums, augsnes erozija un bioloģiskās daudzveidības izzušana (ieskaitot „lauksaimniecības bioloģisko daudzveidību”), turklāt neapdraudot lauku saimniecību dzīvotspēju;
3. aicina ES lauksaimniecības budžetu nākamajā finansēšanas periodā modernizēt

atbilstīgi stratēģijas „Eiropa 2020” mērķiem;

4. atzinīgi vērtē gan Komisijas paziņojumā uzsvērtu, ka ar vidi saistītu sabiedrisko labumu piegāde panākama, padarot KLP videi draudzīgāku, gan arī Komisijas nodomu atkārtoti ieviest dažādību lauksaimniecības nozarē, kas būs izšķiroša iespēja virzīties uz videi draudzīgāku un ilgtspējīgāku KLP;
5. uzskata, ka ir jāpanāk pareizs līdzsvars starp nepieciešamību palielināt ražīgumu, kam nepieciešamas intensīvas ražošanas metodes, un nepieciešamību saglabāt resursus un izmantot tos ilgtspējīgā veidā, pienācīgi rūpējoties par vidi, sabiedrības veselību un dzīvnieku labturību;
6. uzskata, ka pašreizējās ļoti intensīvās dzīvnieku audzēšanas metodes bieži ir neilgtspējīgas, un tām ir negatīva ietekme uz dzīvnieku veselību un labturību, kas var negatīvi ietekmēt arī sabiedrības veselību un pārtikas nekaitīgumu; tādēļ aicina ar KLP veicināt tādas lauksaimniecības dzīvnieku audzēšanas metodes, ar kurām tiek ievērotas vides, kā arī dzīvnieku veselības un dzīvnieku labturības prasības;
7. norāda, ka ar KLP ir jāspēj reaģēt uz daudziem sarežģītiem uzdevumiem saistībā ar apdzīvotību, attīstību, bioloģisko daudzveidību, vidi un zemes nepietiekamību, un tāpēc ir nepieciešama jauna politikas iniciatīva, kurā galvenā uzmanība būtu pievērsta kopējas Eiropas pārtikas politikas izveidei;
8. norāda, ka KLP ir svarīga loma gan attiecībā uz lauksaimniekiem, gan sabiedrību kopumā, — tie abi ir gan nodokļu maksātāji, gan patērētāji —, jo ikviens gūst labumu no drošas, uzturvielām bagātas un pieejamas pārtikas, veselīgas vides, labas veselības un laba darba izredzēm, un tā kā pieaug pieprasījums pēc labas kvalitātes produktiem un videi draudzīgas metodes kļūst arvien izplatītākas;
9. aicina KLP finansējumu pamatot uz modeli, kurš atalgo tādu standartu ievērošanu, kuri daudzās jomās ir vieni no augstākajiem pasaulē, un tādu sabiedrisko labumu sniegšanu, kurus tirgus nevar kompensēt; šajā modelī būtu jāiekļauj maksājumi, kas saistīti ar nelabvēlīgiem dabas apstākļiem, zaļā punkta maksājumi, maksājumi par mazāk aizsargātiem reģioniem, tostarp salu un kalnu reģioniem, kā arī jānodrošina stabils un vienkāršots savstarpējās atbilstības pamats īpašām lauksaimniecības sistēmām, piemēram, bioloģiskajai lauksaimniecībai, lauksaimniecībai ar īpaši augstu dabas vērtību, ekstensīvi pārvaldītu ganību un pļavu uzturēšanai, kā arī lauksaimniekiem, kam jāpilda īpašas pārvaldības prasības *Natura 2000* teritorijās;
10. atbalsta teritoriālo pieeju finansējuma sadalījuma mehānismā, kurā tiek ņemtas vērā dažādas atrašanās vietas, lai veicinātu attiecīgo apgabalu lauku saimniecību ilgtspējību;
11. prasa, lai KLP finansējuma piešķiršanā papildus apstrādāto platību apjomam tiktu izmantoti arī citi rādītāji, piemēram, ražošanas kvalitāte, vides prasībām atbilstīgi lauksaimniecības paņēmieni, saimniecību atrašanās vieta ģeogrāfiski mazāk labvēlīgos apgabalos un jauniešu iesaistīšanās;

12. aicina nostiprināt koncepciju par abu pīlāru finansējumu, kas atkarīgs no vairāku vides un bioloģiskās daudzveidības kritēriju un resursu efektīvas izmantošanas un sabiedrības veselības mērķu izpildes tā, lai augstas kvalitātes pārtiku ražotu, izmantojot ilgtspējīgu praksi; norāda, ka pietiekams finansējums ir vienīgā garantija, lai tiktu īstenoti gan jauni, gan jau esošie lauksaimniecības un vides pasākumi; norāda, ka, lai paātrinātu pāreju uz plaša mēroga bioloģisko lauksaimniecību, ir jārada jauni finansēšanas mehānismi, un aicina veikt pasākumus, lai nostiprinātu patērētāju un lauksaimnieku pozīcijas labāk strādājošā pārtikas ķēdē;
13. uzskata, ka KLP finansējums nebūtu jāsamazina, bet drīzāk jāmodulē, lai palielinātu apstrādāto teritoriju faktisko ražīgumu un sasniegtu gan ekosistēmu un bioloģiskās daudzveidības aizsardzības, gan patērētāju un lauksaimnieku veselības aizsardzības mērķus un iegūtu kvalitatīvus lauksaimniecības produktus;
14. atzīst, ka subsīdiju maksājumi, kas veicina neilgtspējīgu praksi, neatbilst ES vides politikas deklarētajiem mērķiem, un aicina pielāgot maksājumu režīmu, lai izvairītos no šādām neatbilstībām un veicinātu labu praksi;
15. atbalsta prioritātes piešķiršanu tādu lauksaimniecības metožu atbalstam, ar kurām palīdz palēnināt klimata pārmaiņas vai kuras veicina oglekļa sekvenciju augsni;
16. uzsver pakalpojumus, ko Eiropas lauksaimnieki sniedz Eiropas sabiedrībai, jo īpaši saglabājot daudzveidīgu apstrādātu ainavu un sniedzot būtisku ieguldījumu dabas resursu aizsardzībā un pārvaldībā un klimata aizsardzībā;
17. uzsver, ka videi draudzīgāka ES lauksaimniecības politika lauksaimniekiem nav jaunums, jo ikviena līdzšinējā reforma ir bijusi vērsta uz KLP šā aspekta stiprināšanu;
18. uzsver, ka papildus vides aspekti, ar kuriem tiek ņemtas vērā pastāvošās ekosistēmas un sekmēta produktu dažādošana, veicināta prasmīga ūdens resursu apsaimniekošana, mākslīgā mēslojuma izmantošana nelielā apjomā, laba prakse, lai samazinātu augsnes eroziju un degradāciju un veicinātu augsnes auglību, kā arī pasākumi, lai atjaunotu bioloģisko daudzveidību, turpinās dot labumu videi, vienlaikus nodrošinot ES lauksaimniecības ilgtspējīgu nākotni;
19. uzsver, ka papildus vides aspektiem jābūt balstītiem uz abpusēja izdevīguma pieejas, kura sniegs labumu gan videi, gan lauksaimniekiem un sabiedrībai no resursu efektīvas izmantošanas un ražīguma pieauguma viedokļa; uzsver, ka ir nepieciešams pievērst lielu uzmanību arī pētniecībai, jauninājumiem un jaunajām tehnoloģijām;
20. norāda, ka Eiropas iedzīvotāju izdevumi par pārtiku var veidot pat vairāk nekā 50 % no ienākumiem un aptuveni 43 miljonus ES iedzīvotāju apdraud pārtikas trūkums, kā arī nepietiekams uzturs ir viens no viskaitīgākajiem faktoriem, kas ietekmē veselību, turklāt tas var sekmēt arī zemāku sociālekonomisko statusu, nabadzību un sociālo atstumtību;

21. atzinīgi vērtē Komisijas ierosināto politikas alternatīvu, ar kuru tiktu risinātas ES ekonomikas, vides un sociālās problēmas un nostiprināts lauksaimniecības un lauku teritoriju ieguldījums stratēģijā „Eiropa 2020” noteikto gudras, ilgtspējīgas un iekļaujošas izaugsmes mērķu sasniegšanā;
22. uzskata, ka KLP būtu jāatbalsta pāreja no intensīvas lauksaimniecības dzīvnieku audzēšanas uz ilgtspējīgāku lopkopību; tādēļ aicina Komisiju apsvērt iespēju maksāt piemaksas tiem lauksaimniecības dzīvnieku audzētājiem, kuri izmanto ekstensīvas ganību sistēmas un kuri paši audzē lopbarību;
23. norāda, ka lauksaimniecības sektors ir tikai viens no sektoriem, kas veicina lauku apgabalu ekonomisko attīstību; tādēļ aicina plašāk izmantot lauksaimniecības finansējumu, lai vērstos pret lauku apgabalu nonākšanu nabadzībā; norāda, ka arī daba var veicināt ekonomisko attīstību, piemēram, piesaistot tūrismu;
24. aicina lauku attīstības finansējumu galvenokārt izmantot jaunu uzdevumu risināšanai, lauksaimniecības un vides jauninājumiem, sociālekonomiskajai attīstībai, tostarp tam, lai nodrošinātu labāku piekļuvi sabiedriskiem pakalpojumiem un infrastruktūrai lauku reģionos, īpaši vājākos vai mazāk labvēlīgos apgabalos; tostarp būtu jāparedz gan atbalsts reģionālām un vietējām pārtikas sistēmām kā stratēģijai, lai panāktu iekļaujošu izaugsmi, gan palīdzība lauksaimniecības kopienu uzturēšanai, tādējādi atzīstot šādas lauksaimniecības nozīmi vietējām kopienām;
25. uzskata, ka ar lauku attīstības darbībām jāpapildina laba lauksaimniecības prakse, ko atbalsta saskaņā ar pirmo pīlāru, un jāveicina prakse, kas pastāvīgi palīdz sasniegt mērķus cīņā pret klimata pārmaiņām un veicina dabas resursu pareizu pārvaldību, piemēram, bioloģiskās daudzveidības, ūdens un augsnes aizsardzība;
26. uzsver otrā pīlāra nozīmi, ņemot vērā sasniegumus, kas saistībā ar to gūti vides, modernizācijas un strukturālo uzlabojumu jomā; aicina otrā pīlāra pasākumus vairāk pielāgot to mērķiem, lai tādējādi varētu paaugstināt izaugsmes, nodarbinātības un klimata, kā arī lauku apgabalu labā veikto pasākumu efektivitāti;
27. ar nožēlu atzīst to, ka ES bioloģiskās daudzveidības mērķi vēl nav sasniegti un cer, ka KLP veicinās centienus sasniegt gan šos, gan Nagojas konferencē noteiktos bioloģiskās daudzveidības mērķus;
28. aicina ar jauno KLP veicināt ģenētiskās daudzveidības saglabāšanu, ievērojot dzīvnieku labturības direktīvas 98/58/EK prasības, un atturēties no tādas pārtikas ražošanas finansēšanas, kurā izmanto klonētus dzīvniekus, to atvases vai pēcnācējus;
29. uzsver, cik svarīgi ir izpētīt visas pieejamās dalībvalstu sadarbības iespējas un iesaistīt visas ieinteresētās personas, lai nodrošinātu augsnes aizsardzību;
30. uzsver, ka ir ļoti nepieciešami jauninājumi, un ka ieguldījumus vajadzētu

izmantot, lai nodrošinātu labāku sniegumu ekonomikas un vides jomā; mudina īstenot vairāk ES finansētu un ES līmenī koordinētu projektu, kuros lauksaimnieki un pētnieki var strādāt kopā un rast inovatīvus veidus visā pārtikas ķēdē, ar kuriem nodrošinātu konkurētspējīgu un vienlaikus ilgtspējīgu lauksaimniecības sektoru;

31. uzsver to politikas virzienu nozīmi, kuri izstrādāti, lai veicinātu pārrobežu sadarbību starp dalībvalstīm un trešām valstīm un pieņemtu praksi, ar kuru aizsargā vidi un nodrošina dabas resursu ilgtspējību gadījumos, kad lauksaimniecības darbībām, it īpaši ūdens izmantošanai ir pārrobežu raksturs;
32. uzskata, ka ir iespējams panākt, lai klimata ietekme uz lauksaimniecību būtu mazāka, uzlabojot lauksaimnieku izglītību un apmācību un panākot, ka viņi labāk izmanto jauninājumus, kas tapuši pētniecības un izstrādes rezultātā; prasa panākt, lai lauksaimnieki būtu pienācīgi sagatavoti ar enerģijas problēmām saistīto uzdevumu risināšanai un attīstītu videi draudzīgus enerģijas ražošanas veidus, piemēram, izmantojot biomasu, bioloģiskos atkritumus, biogāzi, bioloģisko degvielu un mazapjoma vēja, saules enerģijas un hidroelektroenerģijas ražošanu, tādējādi radot jaunas darba vietas;
33. uzsver kontroles mehānismu nozīmi, lai nodrošinātu gan to, ka produkti ir nekaitīgi veselībai, gan arī izsekojamību un iespēju pārbaudīt nekaitīgumu, kā arī to, vai netiek izmantoti ES aizliegti produkti, turklāt vienādas prasības piemērojot gan Kopienas produktiem, gan produktiem, kas importēti no trešām valstīm;
34. uzskata, ka pašreizējais režīms ir jāaizstāj ar vienkāršu un īpaši pielāgotu atbalsta shēmu mazām lauku saimniecībām, lai uzlabotu to konkurētspēju un apliecinātu to ieguldījumu lauku apvidu dzīvotspējā un vides aizsardzībā;
35. vēlas uzsvērt bioloģiskās lauksaimniecības īpašo lomu, jo pētījumi ir parādījuši, ka tā sniedz ievērojamu ieguldījumu klimata aizsardzībā salīdzinājumā ar tradicionālajām lauksaimniecības metodēm, un aicina bioloģiskajai lauksaimniecībai ieradīt galveno vietu KLP 2020. gadā;
36. uzsver, ka KLP ir jāiekļauj apsvērumi par resursu efektīvu izmantošanu, atbalstot bioloģiskās lauksaimniecības atkritumu pārstrādi augsnes mēslojumā, kā arī cenšoties novērst lauksaimniecības plastmasas atkritumu izplatīšanos;
37. mudina Komisiju turpināt stiprināt pašreizējo konsultāciju sniegšanas sistēmu, lai palīdzētu lauksaimniekiem īstenot pasākumus ietekmes uz vidi mazināšanai un mācītu tiem lauksaimniecības un vides praksi;
38. uzsver to programmu nozīmi, ar kurām nodrošina mācības lauksaimniekiem par lauksaimniecības metožu pielietošanu videi draudzīgākā un ilgtspējīgākā veidā, un mudina Komisiju nodrošināt, lai šādas programmas tiktu finansētas no jaunās KLP otrā pīlāra;
39. uzsver, ka savstarpējās atbilstības iekļaušana KLP iepriekšējās reformās ir lietderīgs rīks, lai panāktu ilgtspējību, un ka bez tās nevar attaisnot KLP

maksājumus, jo sabiedrība pieprasa veselīgu pārtiku, lauksaimniecību un vidi, taču aicina Komisiju nodrošināt savstarpējās atbilstības efektivitāti vides aspektā, lai tā kļūtu par ilgtspējības pamatu;

40. pauž pārliecību, ka ar KLP reformu ir jānodrošina efektīvāks regulējums attiecībā uz barības vielu ieplūdi ūdenstilpnēs un jāpanāk jūras un piekrastes ekosistēmu atjaunošanās; tādēļ uzskata, ka ūdens piesārņojuma samazināšana no lauksaimniecības avotiem būtu jāpievieno kā viens no KLP mērķiem, lai visā Eiropā nodrošinātu upju, ezeru, jūru un gruntsūdeņu labu stāvokli;
41. uzskata, ka būtu jāveic KLP vispārējs vides novērtējums, ar kuru varētu konstatēt galvenos ūdenstilpņu aizsardzībai risināmos jautājumus, tostarp pārmērīga fosfora daudzuma lomu eitrofikācijas sekmēšanā un ūdens ekosistēmu, piemēram, Baltijas jūras palielinātu jutību pret eitrofikāciju;
42. atbalsta Ūdens pamatdirektīvas rīcības plānu efektīvu īstenošanu, lai panāktu efektīvu ūdens resursu apsaimniekošanu un ūdenstilpju aizsardzību vietējā, teritoriālā un reģionālā līmenī; uzskata, ka Ūdens pamatdirektīvu ir lietderīgi integrēt savstarpējā atbilstībā un norāda, ka tas atbilst teritoriālai pieejai lauku attīstībā, kas ir atbalstīta Komisijas paziņojumā.

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	12.4.2011
Galīgais balsojums	+: 59 -: 0 0: 0
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	János Áder, Elena Oana Antonescu, Kriton Arsenis, Sophie Auconie, Paolo Bartolozzi, Sergio Berlato, Milan Cabrnock, Martin Callanan, Nessa Childers, Chris Davies, Esther de Lange, Anne Delvaux, Bas Eickhout, Elisabetta Gardini, Gerben-Jan Gerbrandy, Julie Girling, Françoise Grossetête, Cristina Gutiérrez-Cortines, Satu Hassi, Jolanta Emilia Hibner, Dan Jørgensen, Karin Kadenbach, Christa Klafß, Holger Kraemer, Jo Leinen, Corinne Lepage, Peter Liese, Linda McAvan, Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė, Miroslav Ouzký, Gilles Pargneaux, Antonia Parvanova, Sirpa Pietikäinen, Mario Pirillo, Pavel Poc, Vittorio Prodi, Frédérique Ries, Oreste Rossi, Dagmar Roth-Behrendt, Daciana Octavia Sârbu, Horst Schnellhardt, Richard Seeber, Theodoros Skylakakis, Bogusław Sonik, Claudiu Ciprian Tănăsescu, Salvatore Tatarella, Åsa Westlund, Glenis Willmott, Sabine Wils
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Margrete Auken, Tadeusz Cymański, Matthias Groote, Riikka Manner, Miroslav Mikolášik, Bart Staes, Marianne Thyssen, Michail Tremopoulos, Anna Záborská
Aizstājēji (187. panta 2. punkts), kas bija klāt galīgajā balsošanā	Ashley Fox

14.4.2011

RŪPNIECĪBAS, PĒTNIECĪBAS UN ENERĢĒTIKAS KOMITEJAS ATZINUMS

Lauksaimniecības komitejai

par KLP 2020. gada perspektīvā: kā risināt nākotnē paredzamās ar pārtiku, dabas resursiem un teritoriālajiem aspektiem saistītās problēmas
(2011/2051(INI))

Atzinumu sagatavoja: *Jens Rohde*

IEROSINĀJUMI

Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komiteja aicina par jautājumu atbildīgo Lauksaimniecības un lauku attīstības komiteju rezolūcijas priekšlikumā iekļaut šādus ierosinājumus:

1. ņem vērā pieaugušo pieprasījumu pēc pārtikas un pašreizējo cenu spiedienu pasaulē, tirgus svārstības un nepastāvību un prasa īstenot atbilstīgus precikliskus pasākumus, lai reaģētu uz spēcīgajām tirgus svārstībām; tādēļ norāda, ka Eiropai ir vajadzīga spēcīgāka, videi nekaitīgāka un konkurētspējīgāka lauksaimniecības nozare, lai visiem Eiropas patērētājiem varētu ilgtermiņā garantēt nodrošinātību ar nekaitīgu un augstas kvalitātes pārtiku par pieejamām cenām un lai risinātu nākotnes problēmas, kas saistītas ar ilgtspējīgu darbavietu radīšanu, ekonomisko izaugsmi un vides un klimata aizsardzību, vienlaikus apmierinot pasaulē pieaugušo pieprasījumu pēc pārtikas;
2. uzsver, ka lauksaimniecības, mežsaimniecības un zivsaimniecības nozaru ieguldījums ES ekonomikā ir EUR 355 miljardi un ka tajās ir nodarbināti 8,6 % no visiem ES strādājošiem, jo šīs nozares ne tikai nodrošina pārtiku, bet ir arī svarīgs neminerālu izejvielu avots, jo šīs vielas ir nepieciešamas daudzu rūpniecības nozaru darbībai; norāda, ka šī ir pirmā KLP reforma 27 dalībvalstu Eiropas Savienībā un ka ir svarīgi veicināt lauksaimniecības turpmāko attīstību atšķirīgajās Eiropas valstīs un teritorijās, vienlaikus atsakoties no mēģinājumiem upurēt kopējo politiku par labu dalībvalstu nacionālajai politikai; uzsver, ka jaunajai KLP ir jārada taisnīgs un līdzsvarots sadalījums dalībvalstu starpā;

3. aicina īstenot KLP, kas saskan ar citu ES politikas jomu mērķiem un atbalsta tos, jo īpaši saistībā ar mežsaimniecību un lauksaimniecību, atjaunīgu un videi draudzīgu enerģiju, bioloģisko daudzveidību, rūpniecību, pētniecību, jauninājumiem un stratēģiju „Eiropa 2020”; uzskata, ka KLP ir jāiekļauj ilgtspējīgas enerģijas izmantošanas mērķi;
4. uzsver, ka ir jāizveido piemērots finansējuma līmenis atbilstoši KLP jaunajiem mērķiem vai nākamajā plānošanas periodā budžeta apropriācijas jāsaglabā vismaz pašreizējā līmenī;
5. atzīst lauksaimniecības nozares lomu videi nekaitīgu sabiedrisko preču nodrošināšanā; turklāt uzskata, ka lauksaimniecībai piemīt ievērojams un neizmantots potenciāls enerģijas taupīšanas un energoefektivitātes sektorā, kā arī atjaunīgās enerģijas ražošanā; tādēļ norāda, ka KLP reformai jābūt vērīgai arī uz lauksaimniecības nozares kā videi nekaitīgu sabiedrisko preču un atjaunīgās enerģijas ražotājas potenciāla pilnīgu izmantošanu; uzsver, ka lauksaimniecībai ir svarīga nozīme CO₂ emisiju samazināšanā, ražojot nākamās paaudzes biodeģvijas, kas nekonkurētu ar pārtikas ražošanu, un absorbējot CO₂ ar kultivētiem graudaugiem/augiem vai tiešā veidā ar augsni;
6. šai sakarībā norāda, ka nākamās paaudzes biotehnoloģija ir izstrādāta, un tādēļ mudina Komisiju KLP reformas ietvaros izstrādāt starpnozaru biomasas politiku, tostarp biomasas ilgtspējības kritērijus, nākamās paaudzes biotehnoloģijai, lai varētu attīstīt ilgtspējīgu lauksaimniecības, lauksaimnieciskās ražošanas uzņēmumu un mežsaimniecības saražotās biomasas tirgu, stimulējot pieejamo atlikumu savākšanu bioenerģijas ražošanai, vienlaicīgi novēršot emisijas palielināšanos un bioloģiskās daudzveidības samazināšanos;
7. uzskata, ka gan pirmajam, gan otrajam pīlāram ir jādod ieguldījums, lai nodrošinātu videi nekaitīgākus ražošanas veidus, jo tiem ir dažāda piemērošanas joma un mērķis; tādēļ otrajā pīlārā ir jāizveido mehānismi, kas stimulētu energoefektivitātes uzlabošanu (piemēram, ēku termiskā modernizēšana, iekārtu nomaina uz mazāk enerģiju patērējošām, siltuma rekuperācija vai saules enerģijas izmantošana), kā arī pasākumus, kurus nevar veikt atsevišķi lauksaimnieki un kuri ļautu viņiem iesaistīties efektīvākā un videi draudzīgākā ražošanā un izmantot ilgtspējīgākas ražošanas metodes, kā arī ļautu viņiem reaģēt uz turpmākajiem izaicinājumiem: konkurētspēju, pielāgošanos tirgiem, vērtības radīšanu, dabas resursu saudzēšanu, pielāgošanos klimata pārmaiņām u. c.; aicina Komisiju saskaņā ar FP8 izveidot rūpnieciskās izpētes platformu un ļaut lauksaimniecības nozares pārstāvjiem vairāk piedalīties pētniecības pamatprogrammās, kurās ietilptu jaunu tehniku un metožu izpēte un inovācijas, kā, piemēram, augstas ražotspējas kultūru izveide, ilgtspējīgas ravēšanas metodes un efektīva kūtsmēsli atdalīšana;
8. uzsver, ka otrajā pīlārā lauku attīstības politikai ir jāstiprina pasākumi, kas paredzēti, lai atbalstītu jaunus lauksaimniekus, saimniecību modernizāciju un pārstrukturēšanu, lauksaimniekus teritorijās ar specifiskiem dabas

ierobežojumiem un ģeogrāfiskiem traucēkļiem un lauksaimniekus, kuri izvēlas nodarboties ar ilgtspējīgāku lauksaimniecību un bioloģisko lauksaimniecību, ar mērķi izveidot lauku apgabalus un kvalitatīvas lauksaimniecības produkcijas apgabalus;

9. uzsver, ka racionālas Eiropas politikas nostādnes, piemēram, lētāka dīzeļdegviela lauksaimniecības vajadzībām, akcīzes nodokļa atvieglojumi enerģijas un degvielas ražotājiem lauksaimniecības vajadzībām, jo īpaši ar elektroenerģiju darbināmiem apūdeņošanas sūkņiem, varētu palīdzēt Eiropas lauksaimniekiem ražot vairāk un apgādāt gan pašmāju, gan eksporta tirgu ar lauksaimniecības produktiem;
10. ierosina, ka ekoloģiskais komponents būtu jāizstrādā tādā veidā, lai gadījumā, ja lauksaimnieki piedāvā videi nekaitīgas sabiedriskās preces, kas ES rada pievienoto vērtību un kas ir nozīmīgas visām dalībvalstīm, bet par ko viņi nesaņem samaksu tirgū, piemēram, augu sega, augseka un nemīglojamo zonu izveide, viņiem tiktu nodrošinātas tiesības saņemt papildu atbalstu; uzsver — lai ekoloģiskais komponents kļūtu par uzņēmējdarbības iespēju un pamudinošu līdzekli, tam ir jānodrošina lauksaimnieks ar elastību un izvēli;
11. uzsver, ka ekoloģiskā komponenta īstenošanai dalībvalstīm jābūt obligātai; iekļaujot ekoloģisko komponentu pirmajā pīlārā, tādējādi daļa tiešo maksājumu — no 25 līdz 30 %. — tiks izmantota ES mēroga stimulēšanas shēmai, kuras uzdevums būs uzlabot ilgtspējību, dodot lauksaimniekiem reālus ekonomiskus stimulus izmantot ekoloģiskākas ražošanas metodes, un kompensēt viņiem augstākās ražošanas izmaksas, ko rada šāds ražošanas vieds;
12. turklāt uzsver, ka KLP reforma un ekoloģiskais komponents Eiropas lauksaimniekiem nedrīkst radīt lielākus birokrātiskos šķēršļus; ir vajadzīga vienkārša un loģiska sistēma, un tādēļ ekoloģiskā komponenta īstenošanas uzraudzība ir jāiekļauj pašreizējos savstarpējās atbilstības uzraudzības mehānismos; mudina Komisiju iekļaut vienkāršošanu, jau iesniedzot likumdošanas priekšlikumus;
13. uzsver, ka ekoloģiskajā komponentā jāņem vērā dalībvalstu dažādās vajadzības, problēmas un sākuma punkti, lai nodrošinātu visiem lauksaimniekiem vienlīdzīgas iespējas saņemt ekoloģisko komponentu; tādēļ ir jāļauj ņemt vērā jau ierosinātos ekoloģiskos elementus;
14. uzsver, ka pirmā pīlāra vides iniciatīvām jābūt Eiropas līmeņa iniciatīvām un jāpapildina otrā pīlāra vides pasākumi, kuri vērsti uz valstu, reģionālajām un vietējā līmeņa prioritātēm un specifiku; uzskata, ka ekoloģiskajam komponentam jābūt pirmā pīlāra tiešo maksājumu daļai, lai saistītu videi nekaitīgu sabiedrisko preču nodrošināšanu ar tiešajiem maksājumiem vienkāršā un pārredzamā veidā, ko vienādi īsteno visās dalībvalstīs, un lai nodrošinātu, ka tiek veicinātas lauksaimnieku apņemšanās vides jomā, lai lauksaimniecības nozare atbilstu augstajiem ES vides un enerģētikas standartiem; uzsver, ka ekoloģiskais komponents pirmajā pīlārā nedrīkst ierobežot otrajā pīlārā jau

esošo lauksaimniecības un vides instrumentu darbību;

15. uzsver, cik svarīgas ir inovatīvas apūdeņošanas sistēmas, lai nodrošinātu Eiropas lauksaimniecības ilgtspējību, ņemot vērā klimata pārmaiņu postošo ietekmi, piemēram, sausumu, karstuma viļņus un tādas lauksaimniecības zemes pārvēršanos tuksnesī, kuru bija paredzēts izmantot, lai ļaužu masas apgādātu ar pārtiku;
16. uzsver, ka KLP jāievēro dzimumu līdztiesības princips un ka abiem laulātajiem, kas kopīgi nodarbojas ar uzņēmējdarbību, jānodrošina vienādas tiesības; uzsver to, ka aptuveni 42 % no 26,7 miljoniem cilvēku, kas Eiropas Savienībā regulāri strādā lauksaimniecībā, ir sievietes, bet tikai vienu saimniecību no piecām (aptuveni 29 %) vada sieviete;
17. uzsver, ka ir jāattīsta efektīvas apūdeņošanas sistēmas, lai nodrošinātu efektīvas lauksaimniecības metodes dalībvalstīs, kuras spēj apmierināt vietējo pieprasījumu pēc pārtikas un apgādāt eksporta tirgu ar lauksaimniecības precēm, paturot prātā, ka nākotnē būs novērojams ūdens, bet jo īpaši dzeramā ūdens, trūkums;
18. vēlas, lai tiktu noteikti atbalsta maksimālie apjomi, pamatojoties uz saimniecības platību, ar mērķi nodrošināt sociālo efektivitāti un novērst pretdarbības shēmas, kas palīdz pārņemt jaunu lauksaimnieku vadītas saimniecības un jaunizveidotus uzņēmumus.

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	12.4.2011
Galīgais balsojums	+: 46 -: 0 0: 3
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Jean-Pierre Audy, Zigmantas Balčytis, Bendt Bendtsen, Jan Březina, Reinhard Bütikofer, Maria Da Graça Carvalho, Giles Chichester, Pilar del Castillo Vera, Christian Ehler, Ioan Enciu, Adam Gierek, Robert Goebbels, Fiona Hall, Jacky Hénin, Edit Herczog, Romana Jordan Cizelj, Krišjānis Kariņš, Lena Kolarska-Bobińska, Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz, Judith A. Merkies, Angelika Niebler, Jaroslav Paška, Aldo Patriciello, Anni Podimata, Miloslav Ransdorf, Herbert Reul, Amalia Sartori, Francisco Sosa Wagner, Konrad Szymański, Patrizia Toia, Evžen Tošenovský, Ioannis A. Tsoukalas, Claude Turmes, Niki Tzavela, Alejo Vidal-Quadras
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Antonio Cancian, António Fernando Correia De Campos, Francesco De Angelis, Ilda Figueiredo, Matthias Groote, Andrzej Grzyb, Satu Hassi, Yannick Jadot, Silvana Koch-Mehrin, Bernd Lange, Werner Langen, Mario Pirillo, Algirdas Saudargas, Catherine Trautmann

13.4.2011

REĢIONĀLĀS ATTĪSTĪBAS KOMITEJAS ATZINUMS

Lauksaimniecības un lauku attīstības komitejai

par KLP 2020. gada perspektīvā: kā risināt nākotnē paredzamās ar pārtiku, dabas resursiem un teritoriālajiem aspektiem saistītās problēmas (2011/2051(INI))

Atzinumu sagatavoja: *Czesław Adam Siekierski*

IEROSINĀJUMI

Reģionālās attīstības komiteja aicina par jautājumu atbildīgo Lauksaimniecības un lauku attīstības komiteju rezolūcijas priekšlikumā iekļaut šādus ierosinājumus:

1. uzskata, ka, tā kā Eiropas Savienībā un pasaulē aizvien lielākas bažas rada nodrošinātība ar pārtiku, globalizācija un pārtikas cenu pieaugums, Eiropai un tās reģioniem ir nepieciešama jauna, spēcīga KLP, kura veicinātu līdzsvarotu un ilgtspējīgu attīstību, būtu lielākā mērā orientēta uz tirgu un uzlabotu konkurētspēju starptautiskajā tirgū, vienlaikus nodrošinot lauksaimniecības nozares un klimata aizsardzību visos ES reģionos un pienācīgus ienākumus lauksaimniekiem, kā arī kvalitatīvus produktus un taisnīgas cenas patērētājiem visā Eiropas Savienībā; uzskata, ka politikā būtu jāņem vērā sabiedriskais labums, bioloģiskā daudzveidība, augsnes aizsardzība, ilgtspējīga un resursu izmantošanas ziņā efektīva ūdens un mežu pārvaldība un ilgtspējīga attīstība, kuras pamatā ir izglītība, zināšanas un jauninājumi; atbalsta ilgtspējīgāku, līdzsvarotāku, vienkāršāku un efektīvāku KLP, kas labāk spētu apmierināt vajadzības un vairāk atbilstu ES pilsoņu cerībām, un kas nodrošinātu lielāku koordināciju un saskaņotību starp kohēzijas politiku un kopējo lauksaimniecības politiku, jo īpaši ar kopīgu stratēģisku sistēmu attiecībā uz Eiropas Savienības līdzekļiem;
2. norāda, ka vienam no svarīgākajiem KLP reformas elementiem būtu jābūt tās vienkāršošanai, tomēr šī vienkāršošana nekādā gadījumā nedrīkst mazināt KLP efektivitāti; uzskata, ka šāda vienkāršošana padarītu KLP labāk saprotamu gan lauksaimniekiem, gan sabiedrībai kopumā; uzskata, ka būtu jāprecizē divu pīlāru

nozīme;

3. uzskata par svarīgu uzsvērt, ka lauku attīstības pasākumi jāizprot kā visaptveroša, nevis tikai atsevišķu nozaru izaugsme, jo tie attiecas arī uz ekonomiskajiem, sociālajiem un infrastruktūras uzlabojumiem lauku apvidos;
4. uzskata, ka KLP atbalsts un politikas virzienu piemērošana mazāk attīstītiem reģioniem arī turpmāk būtu jāpieskaņo šo teritoriju raksturīgākām iezīmēm, kā tas atzīts Līgumos un noteikts pašlaik spēkā esošos Kopienas noteikumos;
5. uzskata, ka kohēzijas politika un jauna un spēcīga KLP palīdzēs īstenot lauku apgabalu ekonomisko potenciālu un radīt stabilas darba vietas, tādējādi nodrošinot šo reģionu ilgtspējīgu attīstību;
6. uzsver, ka, ņemot vērā KLP izvirzītos jaunus uzdevumus un nepieciešamību īstenot gan stratēģijas „Eiropa 2020” mērķus, gan arī īstenot pievienošanās sarunās ar jaunajām dalībvalstīm paredzētos pasākumus, arī nākamajā daudzgadu finanšu shēmā ES budžets KLP jāparedz tādā apmērā, kas nodrošinātu šo uzdevumu izpildi;
7. uzskata, ka lauku attīstībai paredzēto līdzekļu piešķiršana labāk jāaskaņo ar reģionālo politiku; aicina ieviest vietējo pakalpojumu, tirgu un nodarbinātības iespēju integrētu stratēģiju; tādēļ aicina iesaistīt vietējos dalībniekus, pastiprināt partnerību un nostiprināt daudzlīmeņu pārvaldību; pauž pārliecību, ka tādējādi varētu arī panākt vienkāršošanu un mazināt administratīvo slogu;
8. uzskata, ka, lai panāktu tādu ražošanas sistēmu, ražošanas nozaru un reģionu ilgtspēju, kurus visvairāk ietekmē strukturālie trūkumi un/vai tirgus un politikas attīstības tendences, tiešo maksājumu piemērošanas jomā dalībvalstīm noteikti jāatstāj zināma rīcības brīvība;
9. piekrīt viedoklim, ka arī pēc 2013. gada kopējai lauksaimniecības politikai un kohēzijas politikai vajadzētu būt ES svarīgākajām politikas jomām, tostarp budžeta aspektā;
10. norāda, ka pašvaldības ar patiesām pilnvarām vietējā vai reģionālā līmenī nodrošina vietējās pilsoniskās sabiedrības veiksmīgu līdzdalību, turpinot īstenot *Leader* iniciatīvā paredzēto pieeju; norāda, ka visās ES dalībvalstīs vietējās pašvaldības ir pirmā līmeņa valsts vara, ar kuru saskaras iedzīvotāji, tādēļ aicina īstenot lauku attīstības pasākumus, ar kuriem nostiprina pilsētu un lauku pašvaldību, kā arī attiecīgo reģionālo iestāžu spēju aktīvi veidot attīstību vietējā un reģionālā līmenī;
11. uzsver, ka būtu jāsauglabā tiešo maksājumu shēma, lai saistībā ar cenu nestabilitāti arī turpmāk nodrošinātu reģionu konkurētspēju, un, ņemot vērā apgabalus, kuri cieš no smagiem un ilgstošiem traucējumiem, jo īpaši mazapdzīvotu apgabalu dzīvotspēju, nodrošinātu ekonomikas stabilitāti, atbalstu nodarbinātībai, pienācīgus un taisnīgus lauku saimniecību ienākumus un ES lauksaimniecības

nozares ilgtspējīgu attīstību, kā arī panāktu nodrošinātību ar pārtiku un drošu vidi ES un uzlabotu tās spēju risināt uzdevumus saistībā ar klimata pārmaiņām, tādējādi nodrošinot, ka var pienācīgi īstenot arī citus politikas virzienus un stratēģijas, tostarp stratēģiju „Eiropa 2020”; šajā sakarībā uzskata, ka ir jāizstrādā objektīvi, pārredzami un vienkāršoti kritēriji, lai visā ES nodrošinātu dalībvalstu un lauksaimnieku vienlīdzību attiecībā uz atbilstošu, saskaņotu un līdzsvarotu tiešā atbalsta piešķiršanas līmeni tiešo maksājumu sistēmā, atsakoties no tradicionālajiem un līdz šim izmantotajiem šā finansējuma piešķiršanas kritērijiem un saprātīgi tos pielāgojot, lai apmierinātu lauksaimnieku vajadzības; atbalsta to, ka vienlīdzības un elastības princips ir piemērojams gan attiecībā uz īstenošanas instrumentiem, gan dažāda veida lauku saimniecībām un raksturīgām pazīmēm apgabaliem ikvienā dalībvalstī vai reģionā, kurā šīs saimniecības atrodas;

12. uzskata, ka ir ļoti svarīgi samazināt tiešo maksājumu radītos konkurences kropļojumus vienotajā tirgū, turklāt ne tikai iespējami plašāk atsaistot tiešos maksājumus no ražošanas apjoma, bet arī saskaņojot maksājumu likmes starp atsevišķiem ES reģioniem un dalībvalstīm, jo īpaši apgabalos, kuros ir līdzīgas vai vienādas ražošanas nozares;
13. uzskata, ka, ņemot vērā tās īpašo raksturu, kas saistīts ar pamatvajadzību apmierināšanu, KLP ir jāņem vērā tirgus regulēšanas pasākumi un riska un krīzes vadības mehānisms, ieskaitot apdrošināšanu, lai varētu nodrošināt drošības tīklu lauksaimniecības produktu ražotājiem un patērētājiem; uzskata arī, ka ir jānodrošina lielāks taisnīgums vērtības sadalē visā pārtikas apgādes ķēdē un vienlīdzīga attieksme pret Eiropas un trešo valstu ražotājiem saistībā ar prasībām par lauksaimniecības produktu patēriņu ES;
14. uzskata, ka, ņemot vērā lauksaimniecības nozarē strādājošo sieviešu skaita palielināšanos (apmēram trīs no desmit lauksaimniecības uzņēmumiem vada sievietes) un ņemot vērā lauku saimniecību nenovēršamo virzību uz daudzfunkcionalitāti, proti, to darbības pamatmērķis gan ir pārtikas ražošana, taču tie ir iesaistīti arī ainavas kopšanā, pakalpojumu sniegšanā un izglītībā, nekavējoties vajadzīgi pasākumi, lai atvieglotu aizņēmumu saņemšanu, papildinātu ienākumus un nodrošinātu sociālo labklājību lauku saimniecībās (piemēram, sniedzot aprūpes vai bērnu kopšanas pakalpojumus);
15. atzinīgi vērtē to, ka aizvien lielāka uzmanība tiek pievērsta noteiktiem reģioniem un apgabaliem, kuros sociālais un vides līdzsvars ir cieši saistīts ar lauksaimniecību; tāpēc uzskata, ka ir jā saglabā un jāstiprina šādiem reģioniem paredzētie instrumenti;
16. uzskata, ka dalībvalstīm jābūt iespējai samazināt tiešos maksājumus atkarībā no lauku saimniecības lieluma vai attiecīgās saimniecības saņemtajiem maksājumiem, ņemot vērā ieguvumus no ražošanas apjoma;
17. uzsver, ka jāņem vērā īpašā situācija piena un piena produktu nozarē un ir jāpārvērtē lēmums 2015. gada martā atcelt piena kvotu sistēmu;

18. uzsver, ka visām precēm, kuras tirgo starp ES un trešām valstīm, bet jo īpaši pārtikai, būtu jāatbilst Eiropas kvalitātes prasībām un standartiem; norāda, ka lauksaimniecības īpašais raksturs, proti, ražošanas atkarība ne vien no klimatiskajiem apstākļiem, bet arī no aktuālajām finanšu tirgu attīstības tendencēm, radījušas vajadzību stingrāk uzraudzīt lauksaimniecības produktu tirgus, turklāt, lai panāktu to stabilitāti, ir jānodrošina iejaukšanās iespēja pārprodukcijas gados, jo īpaši labības tirgū, jo tas, cita starpā ietekmē arī cūkgaļas un mājputnu gaļas tirgu;
19. uzskata, ka KLP jāpievērš lielāka uzmanība tam potenciālam, problēmām un vajadzībām, kādas ir nelielām ģimenes saimniecībām un uzņēmumiem teritorijās ar īpašiem apstākļiem un ierobežojumiem, jo īpaši attālākos reģionos; uzskata, ka mazajiem lauksaimniekiem būtu jāizveido īpaša, vienkāršota sistēma, un uzsver nepieciešamību dažādot šo saimniecību ienākumus, kā arī attīstīt uzņēmējdarbības prasmes un radīt jaunas darba vietas lauku apgabalos, lai gan samazinātu iedzīvotāju aizplūšanu no laukiem, gan uzlabotu dzīves kvalitāti šajos apgabalos;
20. vērs uzmanību uz demogrāfiskajām problēmām, kas ir īpaši nozīmīgas lauku apgabalos; šajā saistībā uzskata, ka ir svarīgi mainīt demogrāfisko situāciju un palielināt lauku pievilcību jauniešu vidū; uzsver nepieciešamību nodrošināt piekļuvi inovatīviem pakalpojumiem un infrastruktūrai, lai veicinātu efektīvu ekonomisko, sociālo un kultūras līdzdalību, un mudina lauku apgabalus uzskatīt par neatņemamu daļu pilsētu un lauku attiecībās, lai panāktu līdzsvarotu attīstību;
21. tā kā lauku attīstība kā horizontāls jautājums ir neatņemama KLP daļa un tā kā jaunajās programmās vēl vairāk uzmanības jāpievērš lauku attīstības prioritāro mērķu sasniegšanai (nodarbinātībai, agrovidei, ūdens resursiem, klimata pārmaiņām, inovācijai, tostarp lauksaimniecības modernizācijai un pārstrukturēšanai, kā arī izglītībai);
22. aicina Komisiju un dalībvalstis uzlabot vietējos un reģionālos lauksaimnieku atbalsta un konsultāciju pakalpojumus, lai palīdzētu tiem labāk noteikt prioritātes un novērtēt savu lauku saimniecību sniegumu;
23. aicina izveidot spēcīgu, labi aprīkotu kopējās lauksaimniecības politikas otro pīlāru, kas atbildīs lauku attīstības jomas pašreizējām vajadzībām; uzsver otrā pīlāra horizontālo nozīmi, ņemot vērā ar to saistītos vides, modernizācijas un strukturālos uzlabojumus lauksaimniecībā, līdzsvarotas teritoriālās attīstības un politisko mērķu sasniegšanas nodrošināšanā kā lauku iedzīvotājiem, tā arī lauksaimniekiem; tāpēc aicina otrā pīlāra pasākumus labāk pielāgot paredzēto mērķu sasniegšanai, lai palielinātu izaugsmes, nodarbinātības veicināšanas un klimata pasākumu un lauku reģionu izaugsmes pasākumu efektivitāti; uzskata, ka šajā nolūkā īpaša uzmanība jāpievērš jauno lauksaimnieku atbalsta pasākumiem;
24. atzinīgi vērtē otrā pīlāra ieguldījumu partnerības principa īstenošanā un aicina dalībvalstis vairāk uzmanības pievērst šim principam un tā plašākai piemērošanai, ieviešot mērķtiecīgus pasākumus saskaņā ar otro pīlāru;

25. uzsver, cik svarīgi ir samazināt administratīvo slogu un vienkāršot saikni starp visu ES fondu administratīvajiem un izpildes noteikumiem (piemēram, PVN piemērojamība); aicina atvieglot un pārskatīt otrā pīlāra savstarpējās atbilstības noteikumus, uzskata, ka jāvienkāršo pašreizējā kritēriju sistēma, un kritiski vērtē kvantitatīvo mērķu ieviešanu;
26. norāda, ka reģionu un lauku apvidu potenciāls neaprobežojas tikai ar dabas resursiem, kas piešķir šiem apgabaliem būtisku sociālo un ekonomisko nozīmi, ņemot vērā, ka šie apgabali ir pirmā un galvenā vieta, kur tiek iegūti nodrošinātības ar pārtiku panākšanai nepieciešamie pārtikas resursi, un ka šie apgabali nodrošina svarīgākās izejvielas rūpniecībai un atjaunojamās enerģijas ražošanai, kā arī sniedz ar vidi, ekoloģiju, ainavu un tūrismu saistītas nemateriālās vērtības, tostarp tradīcijas un kultūras īpatnības, piemēram, kulināro mantojumu reģionālo produktu veidā; aicina panākt līdzsvarotu lauku apvidu teritoriālo attīstību visos ES reģionos, kas dotu iespējas vietējiem iedzīvotājiem un palīdzētu uzlabot vietējos apstākļus un saikni starp laukiem un pilsētām; norāda, ka lauksaimniecība ir lauku ekonomikas pamats un ka lauksaimniekiem ir vadošā loma lauku ekonomikas attīstības nodrošināšanā un lauku attīstībā; uzskata, ka priekšrocības vietējā un reģionālā līmenī varētu sniegt ar KLP līdzekļiem sekmēti reģionālie marķējumi gan ES, gan trešās valstīs;
27. atbalsta plašāku skatījumu uz lauku apvidiem, jo, tā kā tur tiek ražotas preces un sniegti sabiedriskie pakalpojumi, daudziem ES iedzīvotājiem lauki ir vai varētu kļūt par interesantu dzīves un darba vietu; tomēr šai attīstībai vajadzīgs atbilstīgs finansējums; norāda, ka minētais attiecas arī uz mazāk labvēlīgiem apgabaliem un kalnainām teritorijām;
28. uzskata, ka lauku attīstības pasākumiem jābūt saistītiem un jāpapildina pirmā pīlāra atbalsta instrumenti, lai visā Eiropas Savienības teritorijā veicinātu daudzveidīgas, konkurētspējīgas un ilgtspējīgas lauksaimniecības nozares attīstību; uzskata, ka lauku attīstības politikai būtu jāatbalsta lauksaimniecības nozares modernizācija un jāveicina gan strukturāli uzlabojumi, gan inovācijas, lai risinātu arī uzdevumus, kādi rodas nodrošinātības ar pārtiku, vides, klimata pārmaiņu un nodarbinātības jomās;
29. uzskata, ka ir svarīgi pievērst uzmanību divām īpaši svarīgām grupām — jauniešiem un sievietēm, lai šīm grupām nodrošinātu darba vietas laukos un piedāvātu jaunas un alternatīvas ekonomiskās iespējas, tādējādi novēršot iedzīvotāju aizplūšanu no laukiem un panākot ilgstošu apdzīvotību laukos;
30. uzskata, ka lauku attīstībai jāveicina lauksaimniecības nozares inovācijas, sociālo un saimniecisko darbību dažādošana, darba vietu radīšana un jaunu cilvēku piesaiste lauku reģioniem;
31. norāda, ka dažām dalībvalstīm arī turpmāk būs vajadzīgs atbalsts, lai sasniegtu kopējo līmeni, un ka tādēļ KLP otrajam pīlāram arī turpmāk jābūt pietiekami spēcīgam, turklāt jāievēro spēkā esošie finansējuma piešķiršanas kritēriji, kuros ņemtas vērā katras dalībvalsts attīstības atšķirīgās iezīmes un kuri veicina Eiropas

integrācijas stiprināšanu; norāda arī, ka otrais pīlārs papildināms ar jauniem uzdevumiem, tostarp stratēģijā „Eiropa 2020” noteiktajiem mērķiem, tāpēc būs vajadzīgs atbilstīgs atbalsts lauku reģioniem saskaņā ar kohēzijas politiku, kā arī būs jāīsteno atbilstoša koordinēšana un uzdevumu sadale starp KLP un reģionālo politiku;

32. secina, ka, piešķirot finansējumu otrā pīlāra pasākumiem, jāizvairās no krasām pārmaiņām, jo dalībvalstis sagaida finanšu plānošanas nepārtrauktību un uzticamību, un tāpēc atbalsta pragmatisku pieeju, proti, pašreizējo finansējuma piešķiršanas kritēriju saglabāšanu otrā pīlāra ietvaros; turklāt norāda, ka vides aspektu pastiprināšana otrajā pīlārā jāsamēro ar lauku attīstību;
33. aicina Komisiju uzlabot sinerģiju un koordināciju starp lauku attīstības pasākumiem saskaņā ar ELFLA un kohēzijas pasākumiem saskaņā ar ERAF, Kohēzijas fondu un ESF; uzskata, ka ar labāku sinerģiju starp šiem fondiem var nodrošināt visaptverošu lauku kopienu attīstību atbilstoši teritoriālās kohēzijas mērķim;
34. uzskata, ka jāpieņem stratēģija, kurā tieši tiktu saistīti dabas resursi ar lauku vides un pārtikas politiku, kā arī teritoriālās kohēzijas politiku, turklāt ņemot vērā iedzīvotāju skaita palielināšanos un biežās, klimata pārmaiņu izraisītās dabas katastrofas, kas pastiprina pārtikas krīzi;
35. aicina Komisiju un dalībvalstis noteikt mehānismus, kuru mērķis ir lauksaimniecības produktu ražotājiem atvieglot piekļuvi kredītu un apdrošināšanas sistēmām;
36. uzsver nepieciešamību uzlabot koordināciju starp KLP un kohēzijas politiku, tostarp attiecībā uz stratēģiju, izmantojot vienotas pamatnostādnes par principiem (saskaņā ar risinājumiem, kādi pieņemti kohēzijas politikas īstenošanai) un nodrošināt vienādu attieksmi pret dažādu fondu līdzekļu saņēmējiem, tostarp attiecībā uz īstenošanu;
37. uzskata, ka jācenšas labāk saskaņot KLP ar ES finanšu, tirdzniecības, klimata un enerģētikas politikas jomām, lai nodrošinātu, ka ar KLP var sasniegt tai noteiktos mērķus.

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	12.4.2011
Galīgais balsojums	+: 40 -: 1 0: 0
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	François Alfonsi, Luís Paulo Alves, Catherine Bearder, Jean-Paul Basset, Victor Boştinaru, Alain Cadec, Tamás Deutsch, Elie Hoarau, Danuta Maria Hübner, Juozas Imbrasas, María Irigoyen Pérez, Seán Kelly, Evgeni Kirilov, Constanze Angela Krehl, Jacek Olgierd Kurski, Petru Constantin Luhan, Ramona Nicole Mănescu, Riikka Manner, Iosif Matula, Erminia Mazzoni, Miroslav Mikołášik, Jan Olbrycht, Wojciech Michał Olejniczak, Markus Pieper, Monika Smolková, Georgios Stavrakakis, Nuno Teixeira, Lambert van Nistelrooij, Oldřich Vlasák, Kerstin Westphal, Hermann Winkler, Joachim Zeller, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Karima Delli, Richard Falbr, Marek Henryk Migalski, Elisabeth Schroedter, Czesław Adam Siekierski, Patrice Tirolien, Derek Vaughan, Sabine Verheyen

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	25.5.2011
Galīgais balsojums	+ : 40 - : 1 0 : 4
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	John Stuart Agnew, Liam Aylward, José Bové, Luis Manuel Capoulas Santos, Vasilica Viorica Dăncilă, Michel Dantin, Paolo De Castro, Albert Deß, Diane Dodds, Herbert Dorfmann, Hynek Fajmon, Lorenzo Fontana, Iratxe García Pérez, Béla Glattfelder, Sergio Gutiérrez Prieto, Martin Häusling, Esther Herranz García, Peter Jahr, Elisabeth Jeggle, Jarosław Kalinowski, Elisabeth Köstinger, George Lyon, Gabriel Mato Adrover, Mairead McGuinness, Krisztina Morvai, Mariya Nedelcheva, James Nicholson, Rareş-Lucian Niculescu, Wojciech Michał Olejniczak, Georgios Papastamkos, Marit Paulsen, Britta Reimers, Ulrike Rodust, Alfreds Rubiks, Giancarlo Scottà, Czesław Adam Siekierski, Sergio Paolo Francesco Silvestris, Alyn Smith, Csaba Sándor Tabajdi, Marc Tarabella, Janusz Wojciechowski
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Salvatore Caronna, Spyros Danellis, Jill Evans, Karin Kadenbach, Sandra Kalniete, Giovanni La Via, Véronique Mathieu, Maria do Céu Patrão Neves, Robert Sturdy, Artur Zasada